

·POŠTNINA · PLAČANA · V · GOTOVINI ·

BOGOLJUB

1930
JUNIJ

Zdaj je najboljši letni čas za krepcanje krvi!

Krepcanje krvi je potrebno vsakomur,

ki je nervozen,
ki nima teka,
ki je bledičen,

ki je malokrven,
ki je malaričen,
ki je prebolel kakršnokoli bolezen,

ki ga večkrat glava boli,
ki nima dovolj spanja,

Brezdvomno slabotni dečki in slabotne deklice.

Za krepcanje krvi je edinstven

Energin

hranilno sredstvo za kri in živce.

Da si otroci opomorejo, zadostujejo tri velike steklenice »ENERGINA«, trikrat dnevno po eno majhno žličko. - Odraslim zadostuje 3-6 velikih steklenic, trikrat dnevno po eno veliko žlico. Uživa se vedno pred jedjo.

»ENERGIN« so preizkusili tisoči zdravnikov, bolnišnic in sanatorijev. »ENERGIN« so preizkusili desetstisoči zasebnikov. Vsi ga hvalijo in cenijo. Vsak mesec prispejo tisoči javnih zahval zdravnikov in zasebnikov.

Laboratorij »Alga«, Sušak.

Zagreb, 12. III. 1930.

Izjavljam, da sem Vaš preparat »ENERGIN« pri svojih bolnikih uspešno uporabil zoper malokrvnost.

S spoštovanjem

Dr. DRAGO ČOP, šezdravnik terapije.

Laboratorij »Alga«, Sušak.

Brod n. S., 14. II. 1930.

Rad Vam priznam, da sem Vaš preparat večkrat predpisal anemičnim bolnikom in opazil povsem dobre uspehe.

S spoštovanjem

Dr. IVAN POLJAK, zdravnik.

Vsak dan prihajajo taka in podobna priznanja iz vseh krajev domovine.

»ENERGIN« se dobi v vseh lekarnah v politrskih steklenicah za ceno 40 Din. — Kjer ga ne dobite, naročite na naslov:

Laboratorij „ALGA“ Sušak

3 velike steklenice »ENERGINA« po pol litra za 128 Din. — 6 velikih steklenic »ENERGINA« za 248 Din in eno zastoj. — 12 velikih steklenic »ENERGINA« za 492 Din in dve zastoj. — Vsaki steklenici je priloženo točno navodilo. — Navodila v vseh jezikih.

Precizne ure

Schaffhausen Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju
L. Vilhar, Ljubljana
Sv. Petra cesta 36

Cena listu:

- Din 20— za posamezne
Din 18— za skupne odjemalce.
Izven države stane »Bogoljub«:
- v Avstriji šil. 3—
 - v Italiji lir 8—
 - v Češkoslovaški Kč 15—
 - v Franciji fr. 12—
 - v Ameriki dol. 0.50

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posetstva, proti poroštvu i. t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposstvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Samo 49 Din

- St. 125. Budilka, 16cm visoka, dobro kolesje, 3letno jamstvo Din 49—
St. 105. Enaka 19cm viso. a. Din 61.50
St. 106. Enaka, s radijskimi štev. in kazalci Din 76—
St. 120. Kovnasta ženska ura z dobrim kol. s., namazana in regul. 3l. gar. Din 44—
St. 121. Enaka z radij. štev. in kazalci Din 58—

—Cenik zastoj in franko.—
Lastna protokolirana tovarna ur v Sveti.

H. SUTTNER - LJUBLJANA 7

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

IL NADSTROPJE

Proti alkoholu

je edino sredstvo »AVI-NAL«; izdelek berlinskega lekarnarja Francka, ki pa je zdravju neškodljivo; z njim morete odvaditi pijance, ne da bi sami kaj vedeli za to. Polno zahvalnic ozdravljenih. — Cena Din 220. Razpošilja

N. Popović Beograd

Kolarčeva 7

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino GRITZNER, ADLER in KAYSER za dom, obrt in industrijo v vseh opre mah.

Istotam švicarski pletilni stroj
DUBIED.

Pouk v vezanju brezplačen. — Nizke cene. — Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC

LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo. Večletna garancija. Tudi na obroke.

Koledar Apostolstva molitve za junij 1930.

Glavni mesečni namen, blag. po sv. Očetu: Širitelji in širiteljice češčenja presv. Srca.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu:

Spreobrnjenje Tibeta, Nepala in Afganistana.

Mesečni zavetnik: Sv. Janez Krstnik (24.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
*1 2 3 4 5 *6 7	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	6. pvel. Juvencij m. Evgen p. Klotilda Francišek Kar. s. Bonifacij m. Norbert š. Bogomil	Češčenje presv. Srca Apostolstvo mož in fantov Spodobnost v obleki Apostolstvo molitve Evharistični kongres v Zagrebu Prerod po pobožnosti S. J. Odprava pohujšanja	Ljublj. Urš. Škocjan pri M. Šoteska Škocjan T. Ježica Mirna peč Planina	Sv. Anton Sl. g. " " Ljutomer " " Apače Št. Jurij o. Š.
8 9 10 11 12 13 14	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Binkošti Binkoš. pon. Marjeta kr. † Barnaba ap. Janez Fak. s. † Anton Pad. † Bazilij š. c. uč.	Češčenje Sv. Duha Napred. posvetilne družin Misijon v Bengaliji Katoliška akcija Odvratec hude ure Blagoslov na polju Trpeča Rusija	Ajdovec Orčarice Št. Vid vrh Lučine Vrhpolje Štanga Št. Vid Stič.	G. Radgona " " Kapela " " S. Križ p. Lj. " " Veržej
15 16 17 18 19 20 21	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Sv. Trojica Francišek Reg. Adolf š. Efrem c. uč. Sv. Rešnje Telo Silverij p. Alojzij s.	Razumevanje pobožnosti S. J. Napred. posvetilne družin Zadeve naših škofov Mladina na počitnicah Mesečno obhajilo mož in fantov Naročniki Bogoljuba Pogostno sv. obhajilo mladine	Št. Vid n. Li. Št. Vid Vip. Topla Reber Št. Vid Brdo Želmlje Preserje Kovor	" " Marenberg " " Remšnik Brezno Muta Pernice
22 23 24 25 26 27 28	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	2. pob. Ahacij m. Eberhard Janez Krstnik Viljem op. Janez in Pavel m. Presv. S. Jez. Leon II. p.	Prvoobhajanci Naše šole Odločnost v veri Pravice Cerkve Opravljanje svete ure Zadoščevanje presv. Srcu Duhovn. in redovn. poklici	Škofja Loka Trata Preska S. Zasip Vojsko Dragatuš Črnomelj	Sv. Ožbalt Kapla Sv. Jernej M. Šmarje " " Sv. Jurij J. ž. " "
29 30	Nedelja Poned.	Peter in Pavel ap. Spom. sv. Pavla	Letošnji novomašniki Priporočene zadeve. Umrli.	Ljub. Sv. Peter Radče	Ponikva " "

PROŠNJE.

J. E. prosi molitve, da bi bila rešena živčne bolezni in zadobila milost vrednega prejemanja sv. zakramentov, mir in sreč. zad. uro. — M. družbenka iz Galicije se priporoča sv. Mali Cvetki, da bi dosegla svoj cilj; redovne osebe prosi za molitev. — M. družbenka iz št. V. pri S. se priporoča v molitve dobrim vernikom in članicam M. dr. Priprošnje prosi sv. Terezijo D. J., sv. Antona. Srce J. naj dodeli milost pravega spoznanja v važni zadevi, in vrednega prej. sv. z.; sestri pa v preobrn. — Pelko Roza iz Rogoške Slatine se zahvaljuje škofu Slomšku za uslišano prošnjo.

L. D. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki in sv. Antonu P. za dušni mir in za pomoč v raznih stiskah.

ZAHVALE.

J. Brožič iz Amerike se zahv. presv. Srcu J. in M. in svetnikom božjim za hitro pomoč v hudi bolezni ter za druge milosti. — Zahvaljujem se presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji Det. J. in drugim svetnikom, † škofu Slomšku za pomoč v več za-

devah. — J. E. se zahv. vsem svetim za uslišane prošnje. — Mar. Pečar se zahv. Mariji Pomočnici Rakovniški, bl. Bosku, sv. Antonu in sv. Tereziji za pomoč v stiski. — N. N. se zahv. presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pom., sv. Tereziji D. J. za ozdravljenje. — Roza Rihtarič izreka zahvalo svetogorski M. b., sv. Mali Cvetki, † škofu Slomšku za srečno prestano operacijo in prosi za popolno ozdravljenje. — Mladenka z Goriškega izpolnjuje obljubo, da se srčno zahvaljuje sv. Tereziji D. J. za uslišane prošnje.

Jožefa Stubec iz Celja se zahvaljuje za premnoga uslišanja v težkih zadevah, iz katerih je bila rešena po molitvi rož. venca k najsv. ranam našega Zveličarja. Zahvaljuje se tudi sv. Jožefu, Materi božji in sv. Mali Cvetki. — Zahvaljujem se za uslišanje svetemu Antonu Pad., preč. D. Mariji pa za milostno pomoč v dušnih in telesnih zadevah. Franciška Kostrun.

Oznanam je star 20 let in s 7 tovariši ustanovil družbo sv. Vincencija Pavelskega in rekel, da stori to s namenom, da si zasigura vero s deli ljubezni.

Krščanska dobrodelnost.

Dr. Fr. Jaklič.

»Moj sin! Dajaj miloščino od svojega imetja in svojega obraza ne obračaj od siromaka, potem tudi Bog ne bo odvrnil od tebe svojega obličja. Kolikor zmoreš, bodi usmiljen. Če imaš obilo, dajaj obilo; če pa imaš malo, si prizadevaj, da vsaj kaj malega drage volje podeliš,« je stari Tobija naročal svojemu edincu.

Človek je že po naravi nagnjen k usmiljenju in dobrodelnosti. Kako se otroku zamisli vsako gorje, ki ga opazi na bližnjem! To naravno nagnjenje se pa ali zamori z dejanji trdosrčnosti, ali se pa čimdalje lepše še razcveta v čednost dobrodelnosti. Nam kristjanom ta čednost pač ne bo težka, saj se moramo zavedati, da smo vsi ljudje otroci istega nebeškega Očeta in torej bratje in sestre med seboj. In kako prelepe stavke je izpregovoril Sin božji ravno o delavni ljubezni do bližnjega! »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!« je ukazal. In pri zadnji večerji je še enkrat naročil: »Novo zapoved vam dam: Ljubite se med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj.« Nedosegljiv bo vedno ostal njegov zgled ljubezni do bližnjega: prav nikogar ni odslovil brez pomoči, kdor se je zatekel k njemu. »Kakor sem vas jaz ljubil, se tudi vi med seboj ljubite!« je velel.

In pri vesoljni sodbi bo še prav posebno upošteval dejanja ljubezni do bližnjega. »Lačen sem bil in ste mi dali jesti; žejen sem bil in ste mi dali piti; popotnik sem bil in ste me sprejeli; nag sem bil in ste me oblekli; bojan sem bil in ste me obiskali. Resnično, povem vam: kar ste storili kateremu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili,« bo rekel zveličanim. Pogubljenim pa bo očital takrat zlasti njih

neusmiljeno trdosrčnost do trpečega bližnjega.

Včasi se vidi slika: Kmetiška družina je sedla k svojemu skromnemu kosilu; kar pride berač in poprosi za kaj gorkega; gospodar ga pozove, da naj kar prisede in zajame z njimi; po jedi pa se izba naenkrat zasveti: na beraškem mestu stoji Kristus, zahvaljuje se družinici za usmiljeno gostoljubnost in jo blagoslavlja. Umetnik je torej le ponazoril gornje Jezusove besede.

Ganljivo lepa je obljuba bodočega Sodnika, da ne bo pozabil niti na kozarec vode, ki ga zavoljo Njega podamo svojemu bližnjemu.

Ze od prvih krščanskih stoletij je bila dobrodelna ljubezen do bližnjega — z latinskimi izrazom jo imenujemo *káritas* — eden najlepših sadov in znakov krščanstva. Katol. Cerkev se je verno držala besedi sv. Janeza: »Otročiči moji, ne ljubimo samo z besedo, ampak v dejanju!«

Samo na Boga oprta ljubezen do bližnjega je mogla v prvih krščanskih občinah združiti tako odtujene si osebnosti kot so bili Judje in pogani, bogatini in sužnji, najvišji uradniki in neizobraženci. Ob vseh razlikah stanu, narodnosti in izobrazbe so se imeli prvi verniki za brate in sestre v Kristusu. Na istih krajih so se zbirali k bogoslužju, iz rok istih duhovnikov so sprejemali enak evharistični Kruh, skupno so opravljali svoje molitve in še po smrti so jim iste skupne katakombe nudile zadnje počivališče. Kdor ve, kako nepremostljiv prepad je ločil rimske višje stanove od docela brezpravnih sužnjev, bo še toliko bolj ostrmel nad velesilo krščanske ljubezni, ki je tudi ti dve krajnosti zbližala.

Krščanstvo ni odstranilo razlik med sloji in stanovi, saj jih tudi ni moglo odstraniti, ker so v človeški družbi različne potrebe in zato tudi razna opravila in razni stanovi; pač pa je odstranilo vse, kar je bilo zoper človeško dostojanstvo in zoper hrepenenje po sreči. Če so bogatemu gospodarju sužnji bili res bratje v Gospodu, tedaj si je štel za sveto dolžnost, da je poskrbel za njih dušo in njih telo, in dotlej neznosno stanje sužnjev se je mahoma izboljšalo.

Že v prvih časih krščanstva so posamezne cerkvene občine ustanavljale svoje bolniške blagajne. L. 251., za časa papeža Kornelija, je rimska cerkvena občina vzdrževala 1500 vdov in sirot. V istem času je v severni Afriki sv. Ciprian vodil velikopotezno dobrodelno akcijo. Tudi krščanski Carigrad je bil dobro preskrbljen z dobrodelnimi ustanovami vseh vrst; ubožnice in najdenišnice, bolnišnice, gostišča za tujce, oskrbovališča za onemogle itd. so vstajala ter se vzdrževala z zapuščinami pobožnih veljakov in s prispevki kmetov, delavcev in obrtnikov. V težkih časih preseljevanja narodov je bila Cerkev skoro edina zaščitnica in tešiteljica nesrečnih množic. Ko so divji Vandali plenili po Italiji in odvedli veliko prebivalcev v sužnost, je porabil n. pr. sv. Pavlin, škof v Noli (400—431) prav vse cerkveno in svoje zasebno imetje za odkup teh nesrečnežev. Ko je bil že čisto brez vsega, je prirojala ubožna ženica k njemu, da naj ji vendar kako odkupi sina, ki se muči v vandalski afriški sužnosti. Škof se je nemudoma odpravil preko morja v tisti kraj ter je sam postal suženj, da je mogel osvoboditi mladega ujetnika. — Pozneje je v Cerkvi nastalo kar več redov za odkupovanje sužnjev iz mohamedanskih dežel; člani teh redov so se z zaobljubo zavezali, da bodo tudi samega sebe dali v zameno za krščanske sužnje.

V srednjem veku so si vitezi šteli za posebno častno nalogo, da so branili brezpravne in stiskane. V oporokah imovitejših kristjanov so redno stale določbe, da se naj del imovine porabi za lajšanje uboštva in nesreč.

Verniki so se proti koncu srednjega veka začeli družiti v posebne bratovščine in kar v posebne cerkvene redove, moške in ženske, da so tem uspešneje mogli vršiti dejanja ljubezni do bližnjega. Mati sv. Cerkev je videla vse vrste človeškega gorja in za svoje nesrečne otroke je imela še posebno sočutno srce. Na njen poziv je nešteto članov tudi najvišjih in najbogatej-

ših družin zapustilo vse svetne užitke ter se posvetilo težavnemu, večkrat tako ogabnemu delu ljubezni do bližnjega, katero je pilo in izpilo njih moči. Ti angeli v človeški podobi so za vedno odklonili sleherno človeško priznanje in plačilo ter so pričakovali plačila le od Boga. In verno ljudstvo jih je ob vseh njihovih velikodušnih stremljenjih rado podpiralo.

Kje drugje se je delavna in požrtvovalna ljubezen do bližnjega tako razcvetela kot v katoliški Cerkvi? Kdo bi mogel našteti vsa dobra dela, ki jih n. pr. v enem samem letu izvršijo vse duhovne družine sv. Vincencija Pavelskega? Kaj je lepšega kot je bolniška sestra-redovnica, ki se je v cvetu let odpovedala vsemu in se zaobljubila, da bo delala in trpela le za najnesrečnejše božje sinove in hčere? Kako vzvišena bitja so vsi redovniki in redovnice, ki se vse življenje ukvarjajo s težkim in tako malo priznanim delom vzgoje! Zato slava vsem junakom in junakinjam, ki so se sebi čisto odpovedali ter živijo le za druge! Slava in hvala pa tudi vsem onim, ki med svetom živeč vršijo dela krščanskega usmiljenja, bodisi zasebno, ali pa v dobrodelnih društvih! Ganljivo lepi zgledi se najdejo skoro v vsakem kraju. Naj bi naše matere z besedo in zgledom navajale svoje sinove in hčere k delavni ljubezni do bližnjega!

Dobrodelnost je zares ena najlepših strani krščanskega življenja, pa je hkrati tudi najuspešnejše sredstvo, da se bližnji pridobi za Boga in za pravilno življenje. V vsakem, tudi še tako propalem človeku namreč spijo plemenite kali, zmisel za resnico in poštenje se nikoli docela ne izgubi. Da pa te plemenite kali vzbrstijo in poženejo, je treba zlasti toplega solnca krščanske ljubezni. Človeško srce nobene govornice tako dobro ne razume kot govornico ljubezni. Ob neutrudljivi ljubezni tudi še tako velika zloba naposled le utihne in se omehta tudi najtrše srce. Redovne kongregacije, ki po velemestih in po delavskih krajih hodijo na dom lajšat uboštvo in bolezn, znajo povedati prelepe in čudovite zgleda za to. V pariških predmestjih jih je nešteto, katerim je samo usmiljeno srce in delavna roka tihe redovnice ob času bolezn odprla dušo za vplive sv. vere. Požrtvovalna ljubezen vse doseže.

*

Plemenit človek ima bistro oko, da takoj zapazi stisko ali nesrečo bližnjega, čeravno se včasih sramežljivo skriva. Koliko gorja je danes na svetu, koliko prilik

je torej za duhovna in telesna dela usmiljenja! Simoni iz Cirene in usmiljene, ju-
naške Veronike, — kako potrebni in po-
trebne so v vsakem kraju! Mnogi se pa
v svoji plahi, nespametni boječnosti kar
ne upajo začeti z večjimi dejanji ljubezni
do bližnjega. Njih dušno bogastvo ostaja
neporabljeno, njih blago srce si ne poišče
priložnosti za udejstvovanje. Kolika škoda!

Skrb za uboge in nesrečne je v zad-
njih časih prevzela tudi javna zakonodaja.
Pa država in druge, podrejene ji oblasti ne
zmorejo vsega, treba je tudi zasebne do-
brodelnosti. V svoji stiski rabi namreč člo-
vek ne le gmotne podpore, ampak tudi
sočutnega razumevanja in tolažilne, bo-
drilne besede. Zato lepo pravi škof Kep-
pler: »Če daš denar, daj še ljubezen zra-
ven! Če pa ne moreš dati denarja, daj vsaj
ljubezen in daj dobro besedo!«

Ljubezen do bližnjega bo toliko bolj
učinkovita, čim bolj se naučimo prezirati
lastne koristi, čimbolj nesebični smo.
Obratno pa ima tudi dobrodelnost prelep
vzgojni pomen: čimprej se otrok navaja k
njej, tem bolj bo sebičnost ginila v njegovi
mladi duši.

Kdor hoče biti sam zares srečen, mora
osrečevati druge. Delo za bližnjega, zlasti

za trpečega bližnjega, je bogato žuboreč
vir stalne, tihe, notranje sreče. Zato je pa
treba porabiti vsako priložnost za dobro-
delnost. Sv. Frančišek Asiški je v svoji
mladostni prešernosti некоč odrekel ubož-
cu miloščino; v svoji plemenitosti si je pa
to trdosrčnost še dolgo pozneje očital.

Res, da mora tudi krščansko dobro-
delnost roditi modrost. A to naj ne bo
svetna, po lastni sebičnosti umerjena mo-
drost. Božji Učenik nam odpira široke vi-
dike, ko nam naroča, biti podobni najbolj-
šemu Očetu, ki je v nebesih, »kateri ve-
leva svojemu solncu, da vzhaja nad hu-
dobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pra-
vičnim in krivičnim«.

Sv. Elizabeta Turinška je ob času la-
kote razdelila ogromno živil med gladu-
joče; vsak dan je prehranila 900 ubogih.
Ko je некоč sama nesla v predpasniku
kruha in mesa tem siromakom, jo je pri
grajskih vratih ustavil njen soprog ter jo
je vprašal, kaj nese. Ko mu je svetnica od-
grnila svoj predpasnik, je v njem videl
same dehteče bele in rdeče rože, čeprav
so bile drugod že zdavnaj odcvetele. S tem
ljubkim čudežem je torej Bog nazorno po-
kazal, kako drage so mu naše žrtve za
bližnjega.

Nekaj načelnega.

(P. Valerijan Učak.)

Zadnji čas dobivamo razveseljiv vtis,
kakor bi se jelo uspavano zanimanje za
krščansko dobrodelnost probujati. Upaj-
mo, da se bo res zbudilo in prišlo do moč-
nega razmaha. V tem upanju se zdi po-
trebno, da zapišemo tri misli načelnega
pomena.

I. Vsa krščanska »karitas« (dobro-
delnost) izvira iz srca našega božjega Zve-
ličarja ter se steka vanj nazaj. Jezus sam
je povzročil ta obtok krvi. Dragocene so
bile žrtve, ki si je z njimi pridobil pravico,
da je ljubljen od ljudi. Z življenjem, ki je
bilo polno dobrot, z delom, ki je bilo pre-
pojeno s trudi, z žrtvijo življenja in krvi
si je v naših dušah kupil pravico do lju-
bezni; hkrati pa je prenesel to pravico na
svoje ljubljence, lačne, žejne, ubožne in
nesrečne. S temi se naš Gospod postavlja
v isto vrsto in zahteva zanje isto ljubezen
kakor zase: »Kar ste storili kateremu iz-
med mojih najmanjših bratov, ste meni
storili«, in obratno. Prevažna je okolnost,
da je Jezus izrekel to besedo v resnem

trenutku, ko je govoril o poslednji sodbi.
Pa jo bo zopet spregovoril pri poslednji
sodbi sami, ko bo našteval razloge za več-
no naše povečanje, odnosno vzroke ob-
sodbe za večno. Če izkazuješ usmiljenje
in dobroto, to ni pomembno samo za člo-
veka, ki mu je namenjena dobrotna po-
moč, temveč to ureja tudi tvoje razmerje
do Zveličarja, ki bo некоč tvoj sodnik.
Kar si storil potrebnemu, si storil Njemu;
on hoče biti zato tvoj dolžnik. Kar si od-
rekel revežu, si odrekel njemu; radi tega
bodi pripravljen na obsodbo iz njegovih
ust. Nikoli nikjer ni človeški jezik sprego-
voril tehtnejše besede. Ta beseda je bila
največje socialno delo našega Zveličarja.
Trdo skorjo samoljubja je ta beseda strla,
z ljubeznijo do Kristusa je poživila poje-
majočo ljubezen do sobrata. Ta Jezusova
beseda mora živeti v vseh bogaboječih
dušah; vse, kar je kedaj človeštvo ustva-
rilo na krščansko-karitativnem polju, je
porojeno iz te Gospodove pobude. Kristus
v svoji osebi je ljubezen, ki je polna usmi-

ljenja. Iz njegove osebe izvira ljubezen, in vsa ljubezen, ki jo je Jezus vzbudil v nas, poteka v njegovo osebo nazaj. Če je naša ljubezen tako nujno spojena z osebo Kristusovo, z vero vanj, z ljubeznijo do njega, potem se bo naše karitativno delo naužilo iz Jezusove osebe tem več moči, blagoslova in zasluženja, čim zavestnejše in tesnejše se nasloni na njegovo osebo z dobrim, Jezusu dopadljivim namenom, čim bolj jasno gledamo njega v bolniku, ki mu strežemo, v izgubljenecu, ki ga skušamo rešiti, v ubožcu, kateremu lajšamo beden položaj. Brez te zavesti in tega namena ni govora o »krščanski« dobrodelnosti.

Iz Gospodovih besed pri opisu poslednje sodbe pa mora postati jasna še druga misel. Ali ste postali že kedaj pozorni na okolnost, da našteva Zveličar, ko izprašuje pri sodbi vest vsemu človeštvu, samo dobra dela, ki smo jih opravljali ali opuščali po svoji osebi! Ali ste opazili, da govori o osebni pomoči lačnim, žejnim in potrebnim! Izrečno tu niti miloščine ne imenuje, dasi ob drugih prilikah tudi to dolžnost zabičava. Pri delih usmiljenja, o katerih je govor pri poslednji sodbi, si mislimo lahko tudi še miloščino zraven, vendar pa ta ne stoji v ospredju. Usmiljeni samarijan je tudi vzlet iz denarnice dva denarja ter ju dal gostilničarju, da skrbi za ranjenca. Toda ta evangeljski mož ni postal »usmiljeni« samarijan zaradi dveh denarjev, temveč zaradi osebne službe, ki jo je izkazal ranjencu, ko se je osebno zavzel zanj, mu z oljem in vinom izpiral rane, ga obvezal in na svojem živinčetu odpeljal v gostišče.

Tudi sicer je Zveličar poudarjal osebno udejstvovanje v službi do ubogih, ko obeta plačilo onemu, ki bližnjega pokrepča s kozarcem mrzle vode in ko ob čudovito nazornem dobrodelnem pouku o priliki zadnje večerje poklekne ter učencem noge umiva. V prvi vrsti ni denar in denarna vrednost, kar dolgujemo ubogemu. Človeku smo dolžni človeka, dolgujemo mu sebe, svojo ljubezen, osebno službo, ki je združljiva z našim poklicem. Kjer in kadar je ta osebna služba nemožna, jo le delno z denarno pomočjo odkupimo. Ali ne bo leha naša dobrodelnost vprav na tej Gospodovi zahtevi?

Vsled pomanjkljivosti v tem pogledu ima naša miloščina čestokrat tako malo blagoslova. Mrzel kovinasti novček je pač slab prevodnik toplega srčnega usmiljenja in ne posreduje življenjskih bratskih stikov

od srca do srca, od osebe do osebe. Zato bodi druga načelna zahteva pri krščanski dobrodelnosti: Osebnaslužba. Čestokrat ne gre niti za zahtevo po denarju, temveč za to, da se v ubogo izmučeno človeško dušo dahne novo življenje, nov pogum in nova moč, veselje do dela in močno upanje. Za tako dobrodelnost je tudi vsakdo zmožen: ne samo bogataš, ampak tudi tak, ki je sam navidezno ubog in revež. Denarja ne more vsakdo dati, ljubezen pa deli lahko vsakdo. Če daš denar, dodaj še trohico ljubezni; če ne zmoreš denarja, daj ljubezen, dobro besedo, dober svet, iz oči sočuten mil pogled. Če ne zmoreš veliko, daj malo z ljubeznijo, če ne zmoreš ničesar, podeli miloščino molitve, pa si veliko dal.

Slednjič dodamo na tretjem mestu še načelo, ki postaja v novejšem času bolj potrebno nego kedaj poprej. Za to načelo, ki nam je v mislih, imamo primeru tudi v sv. pismu, ki poroča, da so že apostolski časi ustvarili organizirano »karitas«, ko je bila oskrba revežev in vdov izročena nalašč za to izbranim dijakonom. Krščanska dobrodelnost naj se organizira. Četudi cenimo, vsak najmanjši drobec dela, ki ga posameznik opravi v službi krščanske ljubezni, je pa kljub temu v današnjih zamotanih in težavnih prilikah združenje, organizacija krščanske dobrodelnosti kričeča nujnost. Ta naj delo posameznih strne v močno dejavnost; v ljubezni naj se loti širših in globljih vprašanj, ki jim posameznik na noben način ne more biti kos. Ni mesta tu, da bi govoril o posameznih pri nas že obstoječih dobrodelnih organizacijah, saj jih itak ni prav veliko. Čas pa je, da se vse te organizacije bolj zavedo svojega lepega poklica. Vsekako bo morala misliti sleherna župnija, da si osnuje v kakršnikoli obliki ali pod katerimkoli imenom dobrodelni krožek. Enotna karitativna zveza pa naj bi strnila vse dobrodelne odseke, že obstoječe karitativne organizacije in dobrodelne zavode v močno entoto, da ne bomo reševali težke sodobne naloge krščanske dobrodelnosti več po malenkostnih drobcih, temveč velikopotežno, in da pride naša »karitas« v stik z veliko mednarodno krščansko karitativno zvezo, ki je že poskusila, da se nam približa, pa nas je našla premalo združene in spojene. Od njih, ki poleg nas in spričo nas na veliko delajo na dobrodelnem torišču brez krščanskih načel, se učimo, da bomo pohiteli in skušali popraviti, kar smo že zamudili.

Katoliška akcija.

Apostoli krščanske dobrotelnosti.

Alojzij Košmerlj.

Sveti Janez Evangelist, ki se je izmed apostolov najgloblje potopil v skrivnosti božjega življenja, je zapisal tole prelepo besedo: »Bog je ljubezen in kdor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog v njem.« Če tedaj hočemo, da bomo res otroci božji, mora v naših srcih goreti živa božja ljubezen. Ljubezen božja pa se najlepše izkaže v usmiljeni ljubezni do bližnjega. »Kdor ljubi Boga, ljubi tudi svojega brata.« Vsi dobri ljudje so vedno polni sočutja in usmiljene ljubezni; njih roke so odprte, njih srca so pripravljena za pomoč trpečemu bratu po zgledu Marijinem, ki je v vsej polnosti besede: Mati usmiljenja. Njeno srce je že na zemlji čutilo z vsakim in z vsemi. Vse zemeljsko gorje se je prelivalo v njeno ljubečo dušo. Marija je molila za vse žalostne in trpeče, vedno je bila pripravljena za pomoč, vse dni življenja je njeno srce polnila ena sama velika želja: Postati vsem vse.

K Mariji, Materi največjega usmiljenja, se še danes ozirajo nešteta žalostna srca. Kako milo in zaupno pojemo v znani pesmi:

Marija, k tebi uboge reve
mi zapuščeni vpijemo.
Objokani otroci Eve
v dolini solz vzdihujemo.

K Mariji, najboljši Materi, so hodili in še hodijo v šolo vsi, ki jih žene na polje krščanske dobrotelnosti. Dejanska ljubezen do bližnjega je cvetela in še cvete prav posebno v vrstah onih, ki so se Mariji posvetili. Na častnem mestu stoje v krščanski dobrotelnosti od svojega početka dalje Marijine kongregacije.

Čudovito je, kar so vprav kongregacije storile v letih svojega obstoja na apostolskem polju krščanske ljubezni. Z ljubečo vnetostjo so se udje medsebojno vzpodbujali za izvrševanje telesnih in duhovnih del krščanskega usmiljenja. Knjižica »Slava Mariji« piše na str. 39. o prvi ljubljanski Marijini družbi takole: »Mladenci iz Marijine družbe so hodili po ječah, tolažili jetnike in jih učili krščanskega nauka. Siromakom so na cesti stregli in jim prinašali vode iz vodnjakov. Nekateri so bili sami ubogi, pa so od tega, kar so dobili v dar, še siromakom delili. Pritrgovali so si

pri jedi in so svoj delež delili revežem. — Poseben praznik je bil za ljubljanske ubožce vsako leto veliki četrtek. Ta dan so mladeniči iz Marijine družbe povabili v hišo k očetom jezuitom dvanajst ubožcev; mladi plemiči so ubožcem umili noge, pogostili jih in jim stregli pri mizi. Prav tako so ljubljanski meščani, ki so bili člani Marijine družbe, ta dan vabili siromake k svoji mizi, jim dali jesti in jih nazadnje bogato obdarovali. Ker so udje Marijine družbe toliko storili za druge, tuje ljudi, je umevno, da so tudi med seboj drug drugemu pomagali. V njih pravilih se bere: »Če je kdo izmed udov Marijine družbe bolan, naj ga drugi obiskujejo in tolažijo; če je ubog, naj mu pomagajo; in če umrje, naj mu poskrbe za pogreb.« Družba za može je imela blagajno, v katero so skladali denar in po potrebi podpirali bolnike in uboge.

Kako sijajno spričevalo so te besede prvi slovenski Marijini družbi za njeno plemenito delo v službi trpečih in ubogih. Podobno je bilo drugod. Kjerkoli beremo zgodovino Marijinih družb, povsod je na prvem mestu z zlatimi črkami zapisano apostolsko delo krščanske dobrotelnosti. Ob Srcu Marije, matere usmiljenja, so se ogrevala srca njenih otrok v usmiljenju in ljubezni. Zanimivo je, kar piše zgodovina Marijinih družb o kongregaciji v japonskem mestu Omura. Ko je cesar Taikosama začel preganjati kristjane, je najprej izdal odlok, da se morajo vse krščanske cerkve porušiti. Kongregacijski cerkvi v mestu Omura pa je prizanesel. Zakaj pač? Marijina kongregacija v Omuri, ki je tedaj štela 3000 članov, je na polju krščanske dobrotelnosti delovala tako sijajno, da je usmiljena ljubezen dobrih kongreganistov premagala celo krutega preganjavca.

Da, duh, ki je oživil kongregacije, je bil duh ljubezni, usmiljenja in dobrotelnosti.

Ali ni tudi danes še tako? Kjer v Marijinih kongregacijah res stremijo za Marijinim zgledom, tam usmiljenih apostolov krščanske ljubezni ne bomo zastoj iskali. Koliko se žrtvujejo dobra dekleta, blage žene, tudi fantje in moške, da bi lajšali bedo in trpljenje! Delo krščanske ljubezni

je često težko in trnjeva je dostikrat pot njenih apostolov. A nekaj je v tem delu usmiljenja, kar nam ga kljub težavam in žrtvam spet in spet priljubi. Ali se ne čutimo vesele in v dnu srca tako zadovoljne, ko smo pomagali bližnjemu v stiski? Ali ne čuti naša duša, kako ljubeče se ozira v takih urah na nas Bog ljubezni in Mati usmiljenja?

Najbolj plemenito delo je delo krščanske ljubezni. Pomagati bližnjemu v sili in stiski je več kot molitev, več kot obisk cerkve. Pridejo slučajji, ko smo upravičeni opustiti vsa dela bogoslužja, da izkažemo bližnjemu potrebno pomoč. Mistik Eckhart je dejal nekoč svojim bratom: »Če si potopljen v najlepše versko premišljevanje, pa potrka revež na tvoja vrata in te prosi skodelico juhe, vstani od molitve in daj ubogemu, kar potrebuje.«

Bratje in sestre! Kako je v tem oziru z nami? Je li naše srce ljubeče in široko odprto? Smo li tudi mi pripravljene, žrtvovati se v ljubezni in usmiljenju do trpečih in ubogih? Pomnimo: Če smo sebični in ozkosrčni, če naše duše zastruplja skopost in sebična brezbriznost, nismo Marijini, nismo božji; potem nismo za apostole katoliške akcije.

Ko je v Bostonu divjala rumena mrzlica, je izgovoril bostonski apostol, slavni misijonar Cheverus prekrasno besedo: »Ni potrebno, da živim, potrebno pa je, da strežem bolnikom in pomagam umirajočim.« In plemeniti duhovnik je ostal sredi

okuženih in jim je stanovitno in junaško pomagal. — To bodi beseda Marijinih sinov in hčera, to bodi beseda vseh, ki so plemenitega srca: Ni potrebno, da živim, potrebno pa je, da vselej in povsod in kolikor morem pomagam ubogim, trpečim, bolnim in zapuščenim.

Ali imate v kongregaciji dobrodelni odsek? Med prvimi ga ustanovite ali poživite! Reveži so povsod. Nikar ne recite: Pri nas ga ni treba. Če ne bomo vršili del krščanske ljubezni, bo manjkalo našemu življenju najplemenitejše poteze, kongregacijam pa življenske moči. Da, prav krščanska dobrodelnost je tista sila, ki kongregacije poživlja, krepi, ki jih dela tako ljube krščanskemu ljudstvu, da, celo onim, ki cerkvi ne stojijo blizu. Vsi očitki »pobožnjaštva« in »tercijalstva« bodo zamrli, če nas bodo ljudje videli v gorečem apostolskem delu krščanske ljubezni. In tudi to je gotovo: Čim večja ljubezen do bližnjega bo gorela v naših dušah, tem bolj bo dobri Bog blagoslovil vse naše delo.

Bratje in sestre! Mnogi že dolgo delujete za blagor bližnjega v tihem, žrtev polnem samaritanskem delu. Vstrajajte na tej plemeniti poti, z rdečimi rožami ljubezni posejani! In vsi, ki še niste med apostoli ljubezni, pristopite in poprimite! Delo je ogromno in vedno več ga bo. Zberimo se okrog Marije možje in fantje, žene in dekleta! Naj raste število vrlih kongreganistov, naj raste število apostolov krščanske dobrodelnosti!

Slike iz dijaške Vincencijeve konference.

Sestavil Vladimir S.

I.

Bolniška postelja. Na njej onemogel bolnik. Strto srce. Oči so se orosile. Nemirno begajo po sobi. Pogled obstane na križu. Od križa sladak, tihi glas: »Moj sin. Moj izgubljeni sin!« — V tihi kapelici kleči četa mladih fantov in moli za izpreobrnjenj grešnikov. — Še ta dan je odšel onemogli bolnik, spravljen z Bogom. — Milost izprosi molitev.

II.

V nizki baraki revna mati joče. Na postelji mali blede sestradanci. Ne morejo nikamor. Brez čeveljčkov so. Zunaj je mraz in sneg. Mati je vdova. Zasluži za enega, za štiri je stradež. Kam? Otroški svetovi se dotikajo, otroška srca se najdejo in prinese kruh in čeveljčke in veselo besedo. — Nebeška Mati vodi svoje otroke.

III.

»Svet je zloben! Vse živi samo zase! Nihče ne vidi revežal« je tožil brezposelni delavec. Zjokal se je in vrgel na tla kot blazen. »Danes bom na ulici.« Tedaj se je zarežal v nemo bol temni skušnjavec, v izmučeni duši se je pojavil dvom. Na pomoč! Ali slišite? Dobre duše je treba in ne bo jutri ene prostovoljne smrti več.

IV.

Stara ženica. Devet križev že nosi. Čaka smrti. Nikogar ni, da bi poklical duhovnika. Mlad neznanec — kak Vincencijev brat bo — posnaži sobo, prinese svečnike in prt in sol in bombaž in blagoslovljeno vodo. Ne vrne se sam. Pripelje duhovnika. »Mir bodi tej hiši in vsem, ki v njej prebivajo.« Spove, podeli sv. poslednje olje in sv. popotnico.

V.

Sodni dan. V sredini križ, sodnik Zveličar sam. Na levi Spačeni obrazi. Izraz večne nesreče. Strah in obup. Kot neizmerno morje valovi in se peni proti križu.

Vincencijeve konference med nemškimi akademiki.

Jože Košir.

Maja 1929 so se zbrali zastopniki nemških akademskih Vincencijevih konferenc v Heidelbergu k vsakoletnemu sestanku. Udeležba je jasno pričala, kako so velika nemška mesta, dasi nimajo povsem katoliškega prebivalstva, posejana z Ozanamovimi družinami, ki jih resnična krščanska ljubezen nagiblje k delu za uboge in zapuščene. Niso te skupine samo umetno ustanovljene, marveč so zrastle iz živega krščanstva.

O dobrodelnosti v Vincencijevih konferencah med akademiki, je bilo poročilo zelo zanimivo in poučno. Pred sestankom v Heidelbergu so posvetili dijaki en dan tihi zbranosti, dobro se zavedajoč tesne notranje zveze med lastno posvečitvijo in krščansko dobrodelnostjo. V jutro naslednjega dne so se zbrali vsi k skupni sv. maši s svetim obhajilom. — Nato so dopoldne pričeli z delom. Najprej so zastopniki poročali o delu Vincenc. konferenc po posameznih mestih. Vsi so poudarjali važnost krščanske dobrodelnosti v naših časih in vzpodbujali za delo v bodočnosti. Hvaležno so se spominjali nekoliko prej umrlega berlinskega apóstola dr. Karla Sonnenscheina, ki se je tako mnogo trudil za socialno delo med dijaštvom in vneto podpiral akademске Vinc. konference.

Akademiki se shajajo k skupnim, včasih tudi tedenskim sestankom. Vsak Vincencijev brat mora vsaj enkrat v semestru iti po hišah in prositi podpore pri dobrih ljudeh; seveda imajo to določeno le v najboljših skupinah. V nekaterih mestih delajo akademiki skupno z bogoslovci. Tudi dijakinje imajo ponekod svoje skupine. V večjih mestih, kot n. pr. v Münstru pomagajo akademiki duhovnikom v dušnem pastirstvu. Na kolodvorih imajo svojo stalno službo, da ubogim tujcem preskrbujejo po možnosti delo, hrano in prenočišče. Služatelji pedagoške akademije v Bonnu hospitirajo v ljudskih šolah, da tako spoznajo zapuščeno mladino in njihove družine. Zanimajo se zlasti za mlade kaznjence, za njih versko in nraštveno vzgojo. — Vse konference skupaj so podpirale več kot 400 družin in posameznikov, okrog 300 pa imajo svojih dobrotnikov.

Zaman, prepozno. — Ti, ki čitaš to, postoj in se vprašaj: Kaj sem storil jaz, da bi bilo gorje manjše? Da bi bile duše svobodnejše? Odkupujmo čas z dobrimi deli! Na svetu ni nikdar prepozno.

Najlepše so skrbeli akademiki za otroke in zapuščeno mladino. Z otroki prirejajo skupne pobožnosti, skupne sestanke, igre in izlete. Tako ohranijo z njimi vedno stik in dobe dostop v njihove družine. Na ta način lepo vplivajo na vso vzgojo, ker se pač zavedajo, da bi malo izdali zgolj denarni darovi, ki bi jih kot tujci prinašali v družine ubogih. Zato tudi pogosto zmanjšajo vpliv raznih socialističnih društev, ki skušajo otroke pridobiti za svoje namene. Starejši fantje morajo pri skupnih sestankih tudi sami predavati.

Zanimivo in poučno je govoril v Bonnu mlad rudar o vprašanju: »Česa pričakuje industrijski delavec od duhovnika?«

Pa tudi v počitnicah akademski Vincencijevi bratje ne pozabijo revne mladine; posamezne skupine delavskih otrok vodijo na deželo, v naravo, kjer skrbe za njihovo dušno in telesno vzgojo; tako mladi fantje vsaj za par tednov pozabijo na mestno trpljenje.

Po poročilih iz posameznih mest so se zastopniki živahno razgovarjali zlasti o novih oblikah in načinih krščanske dobrodelnosti, posebno kako bi oživili po drugih mestih kar največ akademskih Vincencijevih konferenc.

Zatem so sledili referati, med katerimi sta bili zlasti zanimiva »Kako svoje varovanje zopet približati verskemu občestvu« in pa »Delo v Vincenc. konferencah — uspešno sredstvo proti današnjemu splošnemu pomanjkanju«. Predavatelj je zlasti poudarjal osebno dolžnost vsakega, ki hoče delati na polju krščanske dobrodelnosti. V začetku je bilo vedno tako. Čim večje pa je postajalo pomanjkanje, tem nujnejša je bila potreba tudi po skupnih dobredelnih ustanovah. A dolžnost osebne stika in osebne pomoči je ostala, dasi se včasih zanemarja. Tega načela osebne dolžnosti se morajo zlasti Vincencijeve konference vedno dobro zavedati, kajti le tako morejo skrbeti tudi za dušni blagor siromakov, ki je mnogo važnejši, kot materialna pomoč. Le tako bodo Vincenc. konference ohranile pravega duha krščanske ljubezni in pomagale pri obnovi današnjega človeštva.

Prvoobhajancem.

Zgodba malega Gvidona, ljubljenca Jezusovega.

J. K.

Slovenec najbrž še ni mnogo znan mali Gvidon Fontgallandski, ki o njem govori že skoraj ves krščanski svet. Kmalu po njegovi smrti — umrl je pred petimi leti — je izšla mala francoska knjižica, ki opisuje Gvidonovo preprosto in kratko življenje. Prevedena in tiskana je že v 15 jezikih, dokaz, kako se je srečni otrok priljubil vsem, ki so kaj slišali o njem.

V življenju vsakega otroka ima mati pač najvažnejšo in najtežjo vlogo. Tudi grofica Fontgallandska, Gvidonova mati, je dobro poznala in tudi izvrševala krščanske dolžnosti. Iskala je vsekdar svéta in pomoči pri božjem Zveličarju. Da bi bilo njeno potomstvo blagoslovljeno, je zahajala pogosto v baziliko presvetega Srca Jezusovega na Montmartre v Parizu. Grof in grofica Fontgallandska sta svoj zarod slovesno posvetila božjemu Zveličarju že pet mesecev pred njegovim rojstvom. Jezus je prošnjo in zaupanje staršev bogato poplačal.

Rodil se je Gvidon prvo adventno nedeljo, 30. novembra 1913, krstili so ga pa naslednjo nedeljo, 7. decembra. Takoj po krstu so ga posvetili tudi preblaženi Devici.

Gvidon je rasel. Skrbna mati ga je imela vedno pred očmi. Prva beseda, ki jo navadno izroče vsak otrok, je »mama«; pri Gvidonu je bila izjema: beseda »Jezus« je bila prej na jeziku kot »mama«. Nič čudnega, saj mu je blaga mati govorila vedno o Jezusu in Mariji.

Narava Gvidonova je bila živahna. V trdni odločnosti se mu je skoraj vse posrečilo. Le enega nikoli ni maral: greha. »To Jezusu ni všeč«, je imel navado govoriti. Nekega dne je grofica Fontgallandska rekla služkinji v Gvidonovi navzočnosti, naj se izgovori, ako bi slučajno kdo pozvonil, da gospe ni doma, češ, za druge ljudi je ni na razpolago. Toda v Gvidonu je zavrelo. Oklenil se je matere okoli vratu in ji žalostno rekel: »Zakaj kar dvakrat govoriš neresnico? Sama boš grešila in še služkinjo boš spravila v greh! Lej, jaz bi rajši, da bi me zobje boleli, kakor pa da bi kdaj lagal.«

Ena najlepših kreposti pri otrocih je gotovo ponižnost. Mali Gvidon je nekoč motril sliko presv. Srca Jezusovega in premišljeval, kako bi posnemal zgled Jezusov: »Krotek in ponižen.« Naenkrat zakliče: »Krotek sem sa-

mo v šoli, a ne doma; toda ponižen, to mislim, sem povsod.« Da, Gvidon je bil ponižen in pohleven; to so priznali vsi, ki so imeli z njim opraviti.

Srečnemu Gvidonu je bil Jezus vse. A na poseben način je ljubil tudi preblaženo Devico Marijo, saj je vedel, da brez Jezusa ni Marije, brez Marije ni Jezusa. Na prvo mesto za Jezusom in Marijo je pa mali Gvidon postavil v svoji iskreni ljubezni — svetega Očeta, papeža, zato »ker je papež dovolil, da smejo še čisto mali otroci prejemati ljubelega Jezusa v sv. obhajilu«. Ljubezen, pravo nadnaravno ljubezen do Jezusa je spričeval Gvidon na preprost, a tako izrazit način: »Z Jezusom se tako zelo ljubiva.« Kako lepe besede iz ust malega otroka! »Saj ni tako težko, iti naravnost v nebesal Zadostuje, da ljubimo Jezusa bolj kot vse drugo!« Da, mali Gvidon je lahko tako rekel; a kako daleč smo še mi, ubogi zemljani, za njim! Ljubimo li Jezusa bolj kot vse drugo na svetu?

Nedolžni angelček je težko čakal, da bi se vendar enkrat odprla tudi zanj zlata vrata male Jezusčkove hišice v cerkvi, in bi zamogel prejeti v svoje srce Boga samega.

Malemu Gvidonu je bilo že sedem let. Pripravljal se je na prvo spoved. Tudi njegova pobožna mati mu je pomagala. Ze dolgo poprej mu je govorila o lepoti in veselju v nebesih, o velikem trpljenju in upanju, ki ga imajo duše v vicah ter o strašnih mukah zavrženih v peklu. Nekoč je pa Gvidon rekel mami: »Prosim, ne govori mi več o tem; samo o ljubem Jezusčku na križu in o njegovi Mami, ki je jokala pod križem. To mi pomaga, da obžalujem svoje grehe. Oh, gledati Jezusa, ki toliko zame trpi, in Marijo, ki joka zavoljo mene... Kako zelo ju imam rad...« in solze so oblile malega angela. — Prvo sv. spoved je opravil 18. februarja 1921.

Bil je dobro pripravljen na sprejem ljubelega Jezusa. A čakati je moral še tri mesece. Ves ta čas je mislil samo na Jezusa, govoril z drugimi le o svoji sreči, da bo kmalu prejel prvo sv. obhajilo. — Slavnostni dan je bil določen za praznik presvete Trojice, dne 22. maja. Tri dni poprej je Gvidon z ostalimi tovariši opravljal male duhovne vaje. Pazljivo je poslušal govore in prišedši domov, je zapisal na kratko to, kar je slišal. Na koncu duhovnih vaj je zapisal tudi svoje sklepe. Naj

omenim le enega: »Prizadevati si hočem, da se bom pridno učil, da bom postal enkrat duhovnik.« — Tisti večer se je Gvidon vlegel k počitku z željo, da postane mašnik...! Nedolžni otrok ni slutil, da hoče Bog drugače... Resnica pa je, da se pri obhajilni mizi najlepše razcvitajo duhovniški poklici.

Praznik presvete Trojice! Srečni Gvidon je vstal že pred 5. uro zjutraj. Ko mu je mati rekla, naj gre nazaj v posteljo, da ga bo že poklicala, ko bo čas vstati, je lepo poprosil: »Mama, obleci me kar zdaj, dobri Jezusček pride danes k meni!« Dobil je popolnoma novo obleko. Gvidon je govoril vso pot do cerkve samo o Jezusu... Prišel je tja še preden so bila cerkvena vrata odprta. Božji Zveličar je moral biti prav posebno vesel, ko je videl nedolžnega otroka čakati pred vrati, da se mu odpro...

Slovesni trenutek sv. obhajila je prišel. Nedolžni angel je sklenjenih rok, skupno s starši prejel ljubega Jezusa.

Ko se je sv. maša končala in je bil Gvidon že zopet na svojem prostoru, se je zgodilo v njegovem srcu nekaj posebnega. Med zahvalo po obhajilu je slišal glas Jezusov, ki mu je dejal: »Moj mali Gvidon, vzela te bom kmalu k sebi, umrl boš mlad; ne boš postal moj duhovnik, temveč moj angel.« Ostal je miren. Pomislil je samo: »Torej nikdar duhovnik! Jezus me hoče imeti že prej!«

Veselo so odšli vsi domov. Gvidonove misli so se pa zagledale nekam v daljavo, v nebesa. Ves dan je bil globoko zamišljen. Ko se je zvečer spravil k počitku, ga je pobožna mati objela in vprašala: »Moj mali Gvidon, si srečen, kajne?« »O da, da.« »In si lepo molil ljubega Jezusčka? Česa si prosil?« Grofica Fontgallandska je bila prepričana, da je njen ljubljenec prosil Zveličarja za milost duhovskega poklica. Kako se je začudila, ko ji je mali angel odgovoril: »Ničesar nisem prosil, prav ničesar. Jezusček mi je sam govoril, in jaz sem samo rekel: da!« Mati je osupnila. Gvidon je to opazil in hitro zaprl oči.

Odlej je Gvidon pogosto prejemal sv. obhajilo; z Jezusčkom sta postala nerazdružljiva prijatelja.

Tri leta so potekla. Gvidon nikdar ni dvomil nad tem, kar mu je zaupal Jezus. Nasprotno, porabil je vsako priliko, da se je sprijaznil s smrtjo; čakal je samo trenutka, da ga Jezus pokliče.

Julija 1924 se je Gvidon s svojimi domačimi odpeljal na božjo pot v Lurd. Veselje njegovo se ne da popisati. Pred lepo Massabielsko votlino je prejel sv. obhajilo. Mirno je klečal in zbrano molil. Zavidal je Bernard-

Beuronska šola.

Srce Jezusovo.

ko, ki je čula obljubo nebeške Kraljice: »Osrečila te bom, a ne na tem svetu, temveč na onem.« In glej! Naenkrat sliši Gvidon glas: »Moj mali Gvidon, prišla bom kmalu pote: Neko soboto po dnevu te bom vzela iz naročja tvoje mame in te popeljala naravnost v nebesa.« Srečni Gvidon je mislil, da je v nebesih. Vse okoli njega je izginilo: zemlja, potok, votlina, vse. Bil je kot zamaknjen. — Ko je pri zajutru odvil svoj prtič, je veselo rekel: »Nebeška Mama mi je povedala neko skrivnost.« Mati ga je vprašala, katero? »O, skrivnosti so samo za dva, ne za tri; o tem se ne govori.« In takoj je obrnil pogovor na druge stvari.

Od tega dne je Gvidon postal še resnejši. Smrt mu je bila vedno pred očmi. Na podstrešju je iztaknil staro mrtvaško glavo, ki jo je osnažil in postavil na svojo mizo. »Si li

Ad. Lüben.

Sv. popolnica.

neumen, ali kaj?« mu je rekla služkinja. »Ti si morda še bolj neumna, ker se tega bojiš. Če hočeš ali ne, enkrat boš tudi ti takšna.« je hladnokrvno odgovoril in pokazal na mrtvaško glavo.

30. novembra je Gvidon dopolnil 11 let. Vsa družina je bila vesela; tudi Gvidon se je znal premagati in veselil se je z drugimi. Bil je to zadnji dan veselja v tej blagoslovljeni družini. — Opravljali so devetdnevnicu na čast Brezmadežni. Zadnji dan devetdnevnic, 7. decembra, obletnica Gvidonovega krsta, je šel Gvidon spat kot navadno. Ponoči je pa začel zdihovati. Mati je takoj prihitela; opazila je, da je Gvidona v grlu zelo tiščalo, tako da je komaj govoril. Grof Fontgallandski je šel iskat zdravnika, med tem je pa nedolžni otrok razodel svoji materi Jezusovo in Marijino skrivnost... In ko ga je žalostna mati vprašala, zakaj ni tega prej povedal, je odgovoril: »Oh, mama, ker bi ti preveč trpela, sem rajši vse to ohranil zase. Danes pa, ko me prvič tako hudo boli, ti povem vse. Težko mi je bilo, misliti na to, da vas bom zapustil, posebno tebe, mama; a ker Bog hoče, naj se zgodi!«

Gvidonovo stanje se je vedno slabšalo. Zdravniki še niso izgubili upanja. Domači so molili. A mali Gvidon je rekel: »Nebeška Mama me ne bo ozdravila, ker me hoče imeti.«

24. januarja je rekel Gvidon materi: »Danes, mama, je sobota; danes bo prišla Marija pome, vzela me bo iz tvojega naročja.« Ubogi materi so se zopet udrle solze. »Oh, mama, ne jokaj, to me boli. — Ko ne bom več mogel govoriti, mi boš dala na usta Jezusa, da ga bom še poljuboval.« Nato ji je na uho povedal sledeče besede, ki že niso več zemeljske: »Mama, ko bom gori pri Jezusčku, ti bom pošiljal križev..., saj jih boš sprejela, kajne?«

Proti poldnevu je prejel zakrament maziljenja. Duhovnik je komaj končal, ko je srečni otrok z zadnjimi močmi vzkliknil: »Jezus, ljubim Te...« In kakor bi nekje v daljavi gledal nebeško Mater Marijo, je še zaklical: »Mama!« Nato je izdihnil svojo angelsko lepo dušo.

Vsem, ki so gledali grofico Fontgallandsko, držečo mrtvega otroka v naročju, se je

Dobri pastir.

zdelo, da vidi žalostno Mater božjo, držečo mrtvega Jezusa... Uboga mati je trpela, toda ostala je mirna: vdala se je v božjo voljo. Vedela je, da je njen ljubljenec že v nebesih.

Srečna mati, toda še srečnejši sin.

Po preteku enega tedna, 30. januarja, je bilo Gvidonovo truplo položeno v grobnico grofov Fontgallandskih. Tam čaka vstajenja in slave...

Kako velik ljubljenec Jezusov je Gvidon, pričajo neštete milosti, ki jih je že izprosil onim, kateri se mu priporočajo.

Pobožne slovenske matere! Priporočajte svoje otroke malemu Gvidonu! Marsikatera izmed vas bo lahko enkrat rekla: »Gvidona sem vsak dan prosila za svojega sina, naj bi mu pri Jezusu izprosil duhovniški poklic. In uslišal me je!«

Poživniki.

And. Orehek.

IV.

Tudi Bregarjev Janez je imel s svojimi starši težave zaradi predolgega ponočevanja. Oprezno se je zavlekel na peč, odrinil mlajšega brata in se vlegel poleg njega. Zaspali dolgo ni mogel. Vedel je, da sta ga oče in mati čula, ko je prišel, in

vendar nista rekla nobene besede. Zdelo se mu je, da je mati pod odejo tiho jokala, da se je oče nemirno premetaval po postelji: nič dobrega ne bo. Da palica ne bo pela, je vedel, ker ta pri Bregarjevih ni bila v navadi. Ampak očetove oči! Teh se je Janez bolj bal kakor groma in strele.

In tistih besed, ki jih je bilo tako malo in so bile tako kratke, pa so pekle kakor žerjavica. Janez je bil živ odsvit svojega očeta; ljubil ga je, kakor le dober sin more ljubiti dobrega, modrega očeta; njegove jeze in žalosti se je silno bal. Tudi njemu je mati branila, naj nikar ne gre k Jožku. Oče ni rekel nobene, le oči so govorile: Moj sin si, veš, kaj smeš in česa ne smeš. Janez je pa menil, da mora iti, in je šel.

Drugi dan sta z očetom molče nosila gnoj iz hleva v gnojnično jamo. Bregar je bil napreden gospodar. Daleč naokoli ni nihče imel tako velike gnojnične jame kakor je bila njegova. Preden sta dvignila četrtič, obstane oče in vprašujoče gleda sina. Oči so mu bile težke in žalostne.

»Janez, sinoči si prišel pozno domov. Ali boš zanaprej tako izpolnjeval moje želje?«

»Atek, enkrat je bilo, pa ne bo nikoli več, če ne dovolite«, plane iz fanta odrešilna beseda.

»Verjamem ti. — Nesiva zopet, da bo večji kup in lepši pridelek.« Čez dolgo šele, morda sta težko nosilo dvignila že desetič, vpraša oče prijaznih, potolaženih oči: »Kaj ste imeli pri Jožku? Ali ste zmagali tisti, ki pravite, naj se Buščajev denar porabi za Marijino družbo?« »Ne še. Jurčka ni bilo. Pravi, da v gostilno ne gre, da je to zadeva, ki naj jo obravnavajo fantje in družbin odbor, toda ne v gostilni, kjer imajo glavno besedo poživniki, fantje pa pred nji mi preveč strahu.«

»To je res. Kaj pa Alfonz?«

»Že več mesecev ga opazujem. Zamišljen hodi sam záse, za tovarišijo se dosti ne zmeni, nekaj tuhta, ne vem, ali se misli ženiti ali kaj. Zdaj kar okleva. Sam ne ve, kako bi napravil. Menda bi rad ustregel

Slanko Pengov.

Sv. Alojzij.

Marijanišče.

gospodu in poživnikom. Oboje ne bō šlo. Denarja ne da iz rok, to je še dobro. Kaj so si sinoči prizadeli poživniki, da bi vsaj en liter plačal iz Buščajevega! Pa ni.«

»Nič ne veš, kdaj se boste domenili?«

»Slišal sem, da pridejo danes gospod na Cesto. — O, glejte, so že tu.«

Od Drobniča sem proti vasi je hitel kolesar. Pot je bila zmrznjena, udelana in gladka. Pred Brodarjevo domačijo se ustavi: »Saj prideš na kratek pomenek k To-

veselo padalo po hrbtih poživnikov, če se prikažejo.« Ženske v smeh. »Saj niste tako hudi, kakor se delate, gospod Gašper. Še muhe ne pohodite radi, če vam v juho pade.« »I seveda. Rajši vidim, da v juho ne pade. — Pojdi po zgornjem koncu, Alfonz in poklič Marijančnega Jožeta, odbornika, pa druge fante, da se nekaj zmemimo.« »Bom kar jaz šla,« se ponudi starejša sestra, »ti pa pospremi gospoda v hišo, da ne bodo sami.«

Rembrandt.

Usmiljeni Samaritan.

maževim, Jernej?« »Pridem, Kaj pa Zden-ci?« »Ko sem vozil od Stare, je stopila iz vasi gruča moških. Mislim, da je Jurček s svojimi fanti. Poklič še sosede, Jernej, da nas bo več.« »Poživniki vas bodo nagnali, gospod kaplan«, se smeje Brodar. »Nimam strahu, oče. Kdo se boji teh pijancev?«

Pri Tomaževih so ženske na dvorišču drva žagale, Alfonz je cepil.

»Danes bo pri vas shod, in topli se bomo. Alfonz, le dosti polen nacepi! Zame pripravi močno in težko krepelce, da bo

Bratu zažari oko. Lahna rdečica mu prepluje blede lice. »Le v hišo, gospod, da se ne prehladite, nemara ste hitro vozili.«

Ko sta sama, se dolgi fant boječe približa duhovniku: »Gospod Gašper, zelo sem vesel, da sva sama. Že dolgo iščem prilike, da bi se z vami nekaj pogovoril. V spovednici ne morem. Preveč bi se zamudila, pa bi ljudje mislili, da imam bogvekakšne grehe. Vem, da to ni prav, ker ni ponižno, pa kar nisem se mogel odločiti za spovednico. Morda boste rekli, da sem

V molitvi.

neumen ali da sem otročji, ko vas vprašujem take reči. Pomagati si drugače ne morem.«

»Kaj takega, prijatelj? Govori brez skrbi!«

»Dobro leto je teča, ko mi je prišla v roke brošurica o Materi božji, sestavljena v protestantovskem duhu. Napisal jo je pred več leti neki Antonin Chráska. Naj zamolčim, kdo je kriv, da mi je prišla v roke. Bila mi je v nesrečo. Od tistega časa sem ves nemiren, Marije kar ne morem tako častiti in jo tako ljubiti, kakor nas vi učite. Pa bi rad, zares rad, posebno, odkar sem v Marijini družbi. Vidim našo mamo, koliko zaupanja imajo v Marijo, gledam dekleta, tudi fante in druge ljudi, ki tako lahko in z resnično ljubeznijo molijo Mariji na čast, jaz pa ne morem, ali vsaj ne tako prisrčno in z veseljem kakor drugi. Svetujte mi, prosim vas.«

»Alfonz, že dolgo nisem bil nobenega razgovora tako vesel, kakor sem zdaj-le

najinega, in ne bi bil vreden duhovnik, ko bi te zaradi tvojega odkritja imel za neumnega ali za otročjega. Ravno nasprotno. Znanprej te bom še višje cenil kakor sem te doslej. Ne vprašujem, kaj si v tisti brošuri čital. Saj vem, kaj ti nesrečneži pišejo.« Gospod Gašper je hodil po hiši gor in dol. Ustavi se pred fantom, ki zre vanj poln hrepenenja. »Gotovo si že bil kdaj v Ljubljani in veš za frančiškansko cerkev. Ali se moreš domisliti, kaj je v zlatih črkah zapisano na pročelju te cerkve?«

»Vem, gospod. 'Ave Maria!' Brat, ki študira, mi je povedal, kaj pomeni besedica 'ave'. Vselej, ko grem od Šenklavža čez frančiškanski most, me zbode ta pozdrav. Zakaj ga ne morem iz cele duše lepo izgovoriti?«

»Znanprej ga boš lahko, Alfonz. Ali veš, kdo ga je prvi izrekel?«

»Ne vem, gospod.«

»Bog sam! Poslal je k Mariji služabnika Gabriela in ta jo je v njegovem imenu nagovoril: Pozdravljena, Marija! Polna si božje milosti in božje ljubezni. Bog je s teboj. Med vsemi ženami si ti najbolj blagoslovljena, blagoslovljena je tvoje telo, ker je v njem blagoslovljen včlovečeni sad neizmerne božje ljubezni. — Saj veš, kdaj je bilo to. Bilo je takrat, ko ji je prišel povedat sklep božjega usmiljenja, da bo ona postala mati njegovega učlovečenega Sina.«

Alfonz se zgrudi k mizi in si z rokami zastira obraz. Duhovnik nadaljuje s tihim, mehkim glasom: »Prijatelj, Bog sam jo časti, ti pa misliš, da je ne moreš? Bog sam jo pozdravlja, ti praviš, da je ne moreš? Bog ji po svojem angelu govori, da je polna milosti in božje ljubezni, ti pa jo imaš za navadno dekle, ne dosti boljšo, kakor je kakšno pobožno dekle s Ceste. Bog jo ljubi zaradi njene čistosti in brezmadežne nedolžnosti in ji to ljubezen razodene, ti praviš, da je ne moreš ljubiti. Bog jo proslavlja: Med vsemi ženami si ti najbolj blagoslovljena, ti pa jo imaš za navadno žensko.«

»Nehajte, nehajte, gospod, dovolj imam,« razprostre fant roke proti kaplanu, pa se zgrudi zopet na mizo: »O Bog, kaj sem jaz mislil!«

»Zaupaj, Alfonz! Saj je nebeška Mati neizrekljivo usmiljena, pozna revnost svojih otrok, na Kalvariji ji v varstvo izročeni. Ljubezen do Marije je velika milost,

za milosti pa moramo prositi. Še vedno je Bog z Marijo kakor takrat ob Gabriellovem obisku. Ali misliš, da bi bil Lurd mogoč brez božjega sodelovanja? Moli tudi ti ponižno in prisrčno k Mariji: Izprosi mi, da bi te mogel tako ljubiti, kakor želiš ljubljena biti v mojem srcu. Pro-

testantje premalo molijo. Odpravili so češčenomarijo, lavretanske litaije, rožni venec in druge Marijine molitve, ne smemo se čuditi, da so do nebeške Kraljice tako mrzli. Samo gorka molitev more srce ogreti za gorko ljubezen; ljubezen je dar božji, ki je treba zanj prositi.

N A M A R I J I N I H P O T I H

Kakor za ogledalo.

6. Prijateljici v slovo.

Janez Langerholz.

Odhajala je. Ne iz sveta v večnost, ne v Ameriko za bogastvom, ampak za klicem svojega srca, za poklicem.

Tesno mi je bilo pri srcu tisto uro. Spremila sem jo na vlak. Njeno lice je žarelo, iz oči ji je sijal žar hrepenenja, meni pa je zastajala kri po žilah in skoroda me je žeblo: Ne bom pozabila tistega zadnjega hipa. Vlak je prisopihal. Podala sem ji roko, jezik je zaječal: »Na svi...!« pa je že privrela solza in mi zamorila besedo, ona je pa krepko pristavila: »Da, tako je! Videli se bomo ali še na svetu ali pa pri Bogu.« Vlak jo je odpeljal in odbrzel, jaz pa sem se vračala počasi in le težko sem se vživela v misel, da nje, Krašovčeve Pavle, ni več ob meni.

Odšla je...

Moja duša pa se je vračala nazaj v tiste čase, ko sva s Pavlo hodili po naših cestah in livadah v cerkev in k shodom, ko sva se druga drugo obiskovali, in moj spomin se je potapljal v tiste pogovore, za katere sva vedeli samo medve in pa Bog.

»Poglej,« mi je dejala, »koliko siromaštva more prenašati vsak dan naša zemlja.«

»Pa je res vedno več beračev po naših cestah in poljih,« sem ji pritrdila.

»Ah, kaj to!« me je prekinila. »Tu ne vidim pravega siromaštva. Komaj polovica med njimi je res potrebnih in siromašnih. Vse drugo so pa le bolj postopači, žganjarčki, ljudje, ki ljubijo kozarček in beže pred delom.«

»Kje pa potem vidiš siromaštvo?« sem jo povprašala. Zdelo se mi je, da sodi malo prehudo.

Pa mi je začela odkrivati: »Vidiš, kakšni siromaki so nemalokrat mali otroci. Nikogar nimajo, ki bi se v resnici zanje pobrigal, ki bi se z njimi prijateljski pogovarjal, ki bi se znal približati njihovemu mišljenju in govorjenju. Matere ni, — na delo mora, varuhi so pa brez srca, vidijo le sebe, za otroka imajo pa samo neprijazni: »Ali boš tiho!«

»Saj ni povsod tako.«

Ovidon Fontgallandski.

† Franc Lavližar.

»Zahvalimo Boga, da ni. Po mnogih krajih pa je. Siromački nič ne slišijo o Bogu, o Mariji, o angelih, ne dobe prijazne besede, ne prijaznega pogleda, že v ranem jutru življenja morajo spoznati, da so odveč na svetu. Um jim otopi, srce se nazame grenkosti; vidiš, hudo je...«

Šla sem na božjo pot. Pavla mi je bila verna družica in spremljevalka. Pot je naju zanesla skozi kraj, kjer je kipelo proti nebu več tovarniških dimnikov in črni dim je zakrival pogled na jasno nebo.

Proti nama se je pripodila truma bledoličnih, bosonogih dečkov.

Pavla je obstala.

»Poglej, to so siromački! Kruha morebiti ravno ne stradajo. Oče zasluži, morebiti tudi njih starejši bratje ali sestre, morebiti tudi mati, tako da se že kako preživljajo. Ali vzgoja...«

»Saj imajo šolo.«

»Veš tudi šola ne more narediti vsega.« In tudi kar naredi, to potem podere družčina. Takole pohajkovanje ni nič pri-da. Ko bi tale drobiž imel primerno nad-

zorstvo, ki bi pazilo nanj z resnično ljubeznijo zdaj pri igri in pri razvedrilu, pa spet pri delu in pri učenju, pa tudi pri pobožnosti in pri molitvi, koliko nedolžnosti bi bilo obvarovane, koliko teh ljudi bi imelo lepše spomine na svoja mlada leta, kakor če se bodo spominjali na taka pohajkovanja in postopanja.«

»Pri nas je vendar bolje. Hvala Bogu.«

»Ne rečem, da ni. Vendar se pa tudi pri nas marsikje za mladino, ki obiskuje šolo, premalo brigajo. Saj vidim pri nas, doma. Zame in za Toneta so se starši res pobrigali. Pri Petru in pri Ivanki so pa kar malo preveč popustili. In sta zato včasih kakor dva divjaka.«

»Boš pa ti pomagala, da bo bolje.«

»Kolikor bom pač mogla. Ali več premoreta oče in mati, samo če hočeta. Tam je veljava.«

Šrečala sem jo drugi pot, ko se je vračala proti domu.

»Kje pa si bila?«

»Nerada povem.«

»Ali imaš skrivnosti tudi pred prijateljico?«

»Ne, nimam jih.«

»Pa vendar nekaj prikrivaš.«

»Saj veš, kako smo slišali v sv. evangeliju: »Kadar torej daješ miloščino, ne trobi pred seboj, kakor delajo hinavci po shodnicah in po ulicah, da bi jih ljudje hvalili. Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo.« Vidiš, zato bi najrajši molčala.«

»No, če boš meni povedala, ne bo tako hudo. Kje pa si bila?«

»Pri Skobetovih.«

»Tam? Pri teh pijancih! No, no, no...«

»Helena! Ne sodi prenašlo. Res je, da se on včasih malo izgubi, — mimogrede povedano: ta »včasih« je bil skoro vsak teden, — ali ona in pa otroci so pa siromaki, pomoči potrebni.

»Slišim, da je ona precej prevzetna.«

»Ne bo vse res. Rada bi prosila pri ljudeh, pa je je sram. Saj veš, kakšni so ljudje. Njega bi ji očitali, rekli bi ji, da je zdrava in čvrsta, da lahko zasluži, zmerjali bi jo, čemu se je možila. Taka stvar pa človeka zabolj. Vidiš, takole prikrito siromaštvo je mnogokrat vredno večje podpore, večje pozornosti in večje ljubezni, kakor pa revščina, ki kriči in ki se skazuje po cestah.«

Pavla je torej odšla za svojim poklicem. Šla je v stan, kjer bi pomagala lajšati trpljenje in bolečine bednemu človeštvu.

Jaz pa sem se vračala in težko mi je bilo v duši. Tako težko, da bi bila najrajši

cel dan prejkala, tako težko, kakor bi mi bili odnesli iz hiše lastno mater.

Z menoj vred pa so tiste dni jokali tudi Slanovčev oče, Slanovčeva Pepa in Tinčkova mati. Sami siromaki, bolniki, prikovani in privezani že dalj časa na bolniško posteljo. Saj veste, kakšen revež je bolnik. En teden bolan biti, je hudo; kaj pa, če se bolezen potegne v tedne, v mesece in v leta! Sam se revež vsega naveliča, težko mu postaja trpljenje in grenke so ure na bolniški postelji, pa tudi domačim je dolgotrajna bolezen preveč, hudo jim je, ponoči vstajati in streči bolnikom; čez dan je pa dela dovolj in ni jim lahko, od dela se odtrgati in biti doma pri bolniku.

Pavla pa je imela srce za te siromake. Samo za hipec se je včasih odtrgala, pa je pohitela k Stenovcu, pa je prinesla Pepi šopek rdečih jagod, pa je Tinčkovi mami postregla s hladilno pijačo. Še več pa je

dosegla s svojo prijazno besedo, ki je kakor balzam božala in ovijala bodeče trnje trpljenja. Marsikatero noč si je pritrkala, da so se domači lahko mirno in brez skrbi odpočili in naspali; saj so bili miru že res krvavo potrebni.

In zdaj Pavle nimajo več. Nič več ne bo kakor angel miru in tolažbe pohitevala okrog teh siromakov, nič več, nič več...

Pač.

Pavla! Eno zadnjih tvojih naročil je bilo: »Hlena! Mojih siromakov nikar ne pozabi! Dragi naj ti bodo, kakor so bili meni vedno pri srcu. Če mi to obljubiš, potem bom vedela, da si v resnici moja prava prijateljica.«

Pokimala sem. Govoriti nisem mogla. In odslej so njeni siromaki meni to, kar so bili prej Pavli; samo če bi bila tudi jaz tem siromakom to, kar so imeli v Pavli.

N • A • C • I • L • J • U

Zgodbe krščanske matere.

Janez Pucelj. (Dalje.)

XV.

Via delle Muratte, stara cesta v Rimu.

V podstrešni sobici z ognjiščem in najbornejšo kuhinjsko opravo brli stara svetiljka. Na veliki pleteni košari, kakor jih rabijo za potovanje, sedi ženska štiridesetih let. Zajela si je s počenim krožnikom, nekaj močnate juhe iz lonca in jo zdaj po malem sreblje. Na njenem obličju je razlita vedra jasnost, iz oči ji sije zadovoljnost.

Poleg nje stojita deklici dvanajstih in štirinajstih let: s solzami v očeh gledata lonec z borno čorbo.

Krištof je ostal stari Krištof: novo zapravljanje, novi dolgovi, nove terjatve in nove grožnje upnikov.

Iz tega so zrastle spet očitki in psovke in nazadnje jasna beseda, ki sta jo vrgli svakinji Elizabeti v obraz: »Treba je rešiti čast družine. Ti si vsega kriva; moraš tudi pomagati. Dobi si drugo stanovanje in pojdi od nas, ti in tvoj mož in tvoja otroka! Vsako opoldne in vsak večer boš hodila z otrokoma k nam jest; če ti bo zvečer nerodno, boš pa lahko opoldne domov kaj vzela, da pripraviš večerjo. Tako je in nič drugače!«

Tako je prišla Elizabeta v stanovanje v podstrešnico na stari cesti Via delle Muratte.

Svojemu očetu sta svakinji zamolkali, da je Elizabeta izgnana. V veliki hiši tudi ni tako lahko opazil, da ne stanuje več Elizabetina družina v njej.

Gospe Agati je bilo sicer hudo; težko ji je bilo, da bi moral oditi Krištof. Rekla si je: »Čeprav morda kriv, vendar ni jenjal biti moj sin!« Tudi za Elizabeto ji je bilo hudo. Ker sta njeni lastni hčeri, zlasti Marija, bolj brezobzirno ravnali z njo, je po tisti nesrečni noči, ko je Krištof obetal samoumor, pa ga seveda ni izvršil, spet še veliko bolj vzljubila svojo sinaho kot prej.

Elizabeta pa je rekla: »Bog hoče, naj bo hvaljena njegova najsvetejša volja!«

Največja in nemara edina žrtev ji je bila, da je morala zapustiti hramček pod stopnicami, svojo Aleševo molivnico. Zdaj je morala čakati, da je mož, ki se ni vračal zgodaj domov, zaspal, potem šele je mogla nemoteno moliti. Zjutraj spet je več časa, preden se je dvignil mož, prečula v molitvi, dokler niso odprli cerkva, da je šla k sv. maši.

Krištof je bil slednje jutro pripravljen počakati toliko časa doma, da se je Elizabeta vrnila iz cerkve, da ne bi bili dekleti sami.

Elizabeta je srčno zahvaljevala Boga za to in molila: »O Bog, zaračunaj mu to za zaslug v njegovo spreobrnjenje!«

* * *

Stari gospod doktor Mora ni ljubil svoje sinahe Elizabete nič manj kot svoji hčeri; pa tudi svoji vnučkinji je rad imel. Najrajši bi ju bil imel zmeraj pri sebi. Zlasti Lucino.

»O ti Lucina, ti si moja dragica, moja gospodinjšica; ti si bila v mojem stanovanju rojena in si v njem zrastla!«

Kaj rad je dr. Mora dajal svojim vnučkinjam slaščic, pa tudi kak zlatnik, da sta ga dali spraviti materi. Nekoč je spet dal Lucini zlatnik. Teta gdč. Marija je opazila to s svojimi bistrimi očmi in, ko se je gospod dr. Mora umaknil, je srdito pogledala svojo nečakinjo in planila nadnje in zahtevala, da ji izroči denar. Uboga deklica je stisnila roko, jo skrila v krilo in se upirala in jokala. Koj je Elizabeta pristopila in zaukazala, naj da teti denar. Lucina je težko ubogala.

Ob takih in sličnih prilikah sta se hčeri kaj malega pritožili čez teti, pa tudi čez očeta jima je spolznila kaka beseda.

»Če bi naš oče — oh, če bi ne bilo tiste ženske — božjo kazen zasluži, zapeljivka!«

»Ne smeta tako govoriti! Nikdar več ne pustim, da bi tako govorili o tisti ženski. Saj moramo ljubiti tudi tiste, ki so krivi našega trpljenja! Zato moramo ljubiti tudi tisto žensko in moliti zanjo. Jaz bi rada, kako bi rada, da bi bila tista ženska v nebesih prav poleg mene! Ni prav pritoževati se čez koga, posebno še čez očeta ne! — Le še malo potrpi in v Boga zaupajta! Vsa ta nesreča, ki jo trpita zaradi mojih grehov, bo kmalu minila. Bodita veseli! Česa pa nam manjka! Saj imamo vsega, česar potrebujemo, dočim toliko ljudi, ki so boljši kakor mi, lakoto trpi! Zahvalimo Boga! Tudi jutri nam bo poslal, česar bomo potrebovali. In veselita se! Prišel bo dan, ko bosta imeli hišo z vrtom in rožami in pticami in povrh tega še dosti drugega, česar si želita.«

»Ti že vse lepo govoriš, mati! Ampak kedaj bo vendar to, kar že toliko časa obetaš?«

»In v Boga zaupajmo! Kmalu bomo videli, kako je dober!«

XVI.

Zgodilo se je, da je gospod doktor Frančišek Mora zbolel in legel. In zbrali so se tovariši-zdravniki in se posvetovali o njegovem zdravju. On pa, sam zdravnik, je vedel,

da ne bo več vstal in je poklical božjega zdravnika, da bi prišel pod njegovo streho in ozdravil njegovo dušo. Tako se je zgodilo, da je gospod dr. Mora kot dober kristjan umrl. Elizabeta je izgubila zadnjo oporo.

Pa pozabila je nase in skrbela za pomoč duši pokojnega tasta.

V družini pokojnega doktorja Mora so se misli na rajnega kmalu umaknile skrbem za žive.

Svakinji sta že davno želeli, da bi Elizabeto docela izrinili iz družine.

»Zdaj se nama ne more pokaziti«, sta rekli po očetovi smrti.

Najprej sta popolnoma iztrgali materi gospodinjstvo iz rok in Marija, ki je že prej bila tako rekoč hišni finančni minister, je vzela z odločno kretnjo vajeti v roke.

Prilično sta naznanili Elizabeti: »Saj si pametna in sama veš, kako težko izhajamo, v kako slabem položaju smo. Krištof je itak od očetovega več zapravlil, kakor je bil njegov delež, in nima seveda ničesar več pričakovati; saj je še on dolžan! Seveda do svoje dote, ki jo je tvoj oče izplačal v denarju, imaš pravico in ti je nihče ne krati. Seveda denarja nimamo. Ti bomo pa en del izplačali v denarju, drugega pa v orodju in pohištvu, saj je vseeno. Vrednost je vrednost; ne boš na škodi! — Krištof bo pa s svojo službo tudi lahko živil sebe in vas, če bo pameten. Da pa bo pameten, to je seveda tvoja skrb!«

Tako je dobila Elizabeta lepe besede in za svojo doto slabo povračilo: nekaj malega denarja, nekaj izpranega perila, par žlic, nožev in vilic, staro uro in mnogo starih knjig iz knjižnice pokojnega tasta.

Vse to je Elizabeta že prej slutila. Potrta, čeprav vdana v voljo božjo, je vse razložila možu.

Krištof, edini sin, je divje gledal in vpil: »Bodo imeli z menoj opravka! Lepo sorodstvo! Z menoj bodo imeli opravka! Kaj sem zastoj edini sin in še advokat povrh!«

Elizabeta ga je tolažila in mirila, tako da ji je nazadnje rekel: »Naredi, kakor hočeš! Poišči prikladno stanovanje, jaz grem s teboj, kamor hočeš! — Veš pa, da jaz samo malo zaslužim; saj veš, da so moji varovanci iz ubožnejših slojev«, je pristavil malo v zadregi in je nalahno zardeč, ker je vedel, da se je zlagal. —

Pri svojih obiskih v bolnicah se je Elizabeta seznanila z g. Ivanom Cherubini-jem, ki jo je vsled njene svetosti visoko čislal. Ker je poznal njene žalostne družinske razmere, se ji je sam ponudil v pomoč. In zdaj ga je prosila Elizabeta, naj bi ji poiskal primerno stanovanje. Vesel je ustregel njeni prošnji in

sklenil pogodbo z lastnikom na ime Elizabetino, da bi bila varna pred Kristofivimi upniki. Mala hiša je stala v Via Rasella na vogalu nasproti sijajne palače Barberinijev blizu samostanske cerkvice San Carlino, kamor je Elizabeta tako rada hodila.

V prvem nadstropju sta bili dve sobi, hram in kuhinja; v pritličju dve sobi in klet in za hišo je bil prijeten vrtiček. V to stanovanje se je preselila Elizabeta, vesela, potem ko je 11 let preživevala v tolikih bridkostih v družini Mora in je 20 mesecev vsak dan kot beračica romala v to družino k skupni mizi.

»Vsaj stanovanje bo zdaj prijetno, otroka moja! Vidita, kako je Bog dober! Ali vama nisem vedno pravila, kako bo Bog poskrbel za nas? Bodita zdaj hvaležni in pridni: varujta se lenobel! Dobila vama bom učiteljico,

da vaju bo učila ženskih ročnih del, šivanja, pletenja, vezenja; in pa delati umetne rože se bosta učili. Pa tudi za zabavo in oddih bosta imeli dovolj časa.«

Prva skrb Elizabetina je bila, da je uredila novo stanovanje, predvsem pisarno za moža, kjer bi sprejemal stranke in lahko imel kakega pisarja. Zato je prosila Kristofa, da bi veliko sobo z mnogimi okni tako pregradila, da bi mu bila za pisarno in za spalnico. Zase si je izprosila mali hram. Drugo veliko sobo naj bi imeli hčeri.

Kristof je bil prijazen: »Ti si gospodinja, ti uredi vse po svoji volji!«

Uredila je tako okusno, da jo je razvajeni mož pohvalil: »Prav lično in okusno si napravila. Prav zadovoljen sem!«

Oče ubogih.

P. Valerijan Učak.

Na tem mestu se je hotel nadzornik Fran Lavtižar odzvati pozivu Bogoljubovega urednika in napisati pregled o stanju naše krščanske dobroteljske. Mesto da objavi »Bogoljub« njegovo poročilo, mora sporočiti svojim bralcem smrt blažega moža, ki je pri nas tesno spojil svoje ime s karitativnim delom v zadnjem desetletju.

Do prevrata je živel pokojni svojemu ožjemu poklicu kot vzornodelaven učitelj in ljudskošolski nadzornik. Po vpokojitvi pa se je oklenil skoroda novega poklica. Ves svoj čas in vse svoje moči je posvetil razmahu krščanske dobroteljske misli. Ko je izgubila dotlej v Sloveniji še najbolj vpeljana »Vincencijeva družba za prostovoljno oskrbovanje ubožcev« svojega predsednika v osebi stolnega kanonika gosp. dr. Grudna, je bil Lavtižar kot prvi lajik izvoljen na njegovo mesto. Z veliko smotrenostjo je začel buditi umevanje za družbo, ki jo je beda povojnega časa tako zelo potrebovala. Izpočetka je zastavil svojo moč v to, da je uredil družbi osrednjo pisarno. V temni, neprijazni sobi na Mestnem trgu v Ljubljani je celo desetletje dan za dnev urejal, snoval in širil družbi njen delokrog. Veliko je bilo njegovo veselje, ko se mu je posrečilo, da je mogel osrednjo pisarno prenesti v lepe, svetle prostore Marijanišča, ki so mu postali kakor drugi dom. Pokojni je zasnoval v osrednji pisarni knjižnico, ki naj vzbuja smisel za karitativno delo; od njegove pisalne mize je šla pobuda za ustanavljanje novih Vincencijevih konferenc, ki so se v Sloveniji podvojile. Izdajati je začel obširna redna letna poročila,

ki jih je razpošiljal tudi v tujino ter dobival z zamenjavo takih vestnikov stik s konferencami katoliškega sveta. V zvezo je stopil z družbeno centralo v Parizu. Lepo je uredil štirikratne letne sestanke ljubljanskih konferenc in posebno skrbno pripravljaval letne občne družbene shode. Pri zadnjem lanskem občnem zboru je oskrbel, da se je številnim Vincencijevim sobratom nudila prilika za duhovno obnovo s pomočjo dneva »svete samote«.

Vsem udeležencem je ta dan, ki smo ga s pokojnim vred preživeli v tihi samoti, zbrani, molitvi in premišljevanju tako ugajal, da smo želeli, naj ostane to v družbi stalna navada.

Poleg družbe, kateri je bil predsednik, mu je bilo pri srcu »Društvo za oskrbo sirot v ljubljanski škofiji«. Tudi temu karitativnemu društvu je bil pokojni Lavtižar duša. Upravljal je otroško zavetišče v Št. Vidu nad Ljubljano in znal vsako leto zbrati toliko milodarov po škofiji, da se je zavod mogel vzdržati.

Veliko truda in skrbi je žrtvoval »Društvu za mladinske domove«. Mladinski dom na Kodeljevem je tesno spojen s pokojnikovim imenom.

Umljivo je, da je prav tak mož ko nalašč poklican sodelovati tudi pri javnem socialnem skrbstvu. Ljubljanska občina ga je imela dolga leta v vrstah svojih najdelavnejših mestnih »ubožnih očetov«.

Pri vsem delovanju je dičila Lavtižarja skrajna vestnost, redoljubnost in zrela sodba. Tiha njegova delavnost je koreninila v njegovi močni veri, da dela za višje, svetu ne-

vidne cilje. Na pisalni mizi je imel vedno pred seboj razpelo, ob njem pa v vazi leto in dan šop cvetja ali zelenja, kakor za simbol globoke vere in svetega upanja. Sleherni dan je bil pri sv. maši, od tam je šel duhovno poživljen na delo.

S takim življenjem je pokojni pač tudi dovolj dokazal, da je umeval apostolsko delo v Marijini družbi, ki ga je pri sv. Jožefu v Ljubljani imela med svojimi člani.

Zadnje mesece mu je jelo vpadati lice. Pripovedoval je — pa ne tožil — o težavah v želodcu. Vsaki dve uri je moral zadnje tedne kaj malega použiti, da mu je odleglo. Hudo mu je pa to delo posebno radi tega, ker ni mogel več pogosto k svetemu obhajilu. Ve-

liki teden je šel po nasvetu prijateljev v Gradec, da mu z operacijo pomagajo do ozdravljenja. Operacija pa je mogla samo ugotoviti, da je pomoč prepozna. Bogu vdan je uredil časne in večne zadeve; umirajočega so z avtom prepeljali v Ljubljano, kjer je po nekoliko urah v krogu svojih domačih izdihnil. Ogromne množice so ga spremljale na belo nedeljo do prezgodnjega groba. Vsa tisočera pokojnikova dobra dela pa so šla z njim onstran groba. Mož-lajikov z Lavtižarjevimi ideali potrebuje katoliška akcija. Besede, napisane v spomin pokojniku, naj pričajo, da smo ga znali spoštovati in da bomo s težavo našli zanj namdestila.

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Na zgodovinskih tleh.

1500 letni spomin smrti velikega konvertita, globokega učenjaka in bogoslovca, svetega cerkvenega učenika in škofa hiponskega Avgušтина, je dal pobudo, da se je stalni odbor za prirejanje svetovnih evharističnih shodov odločil to leto za severno Afriko, kjer je bilo mesto Kartago v dneh od 7. do 11. maja pozorišče lepih, da, veličastnih evharističnih slavnosti in iskrene pobožnosti do Najsvetejšega. Petnajst tisoč tujih romarjev — med njimi tudi nekaj zastopnikov Slovencev, ki jih je vodil zlatomašnik, duh. svetnik Jožef Lavtižar, župnik (Ráteče — Planica), znani slovenski potopisnik — so izkrcale ladje na afriški obali. Sprejem papeževega odposlanca kard. Lepicier-a, devet drugih kardinalov in 120 škofov, je bil nadvse presrčen in sijajen. Vsi prebivalci — tudi židje in mohamedanci, so se pridružili katoličanom, da so, kolikor razmere dopuščajo, dostojno in svečano obhajali praznik evharističnega Kralja. Gledališče (amfiteater) v Kartagini, ki je bilo nekoč polnjeno s krvjo mučencev, je bilo v dneh kongresa poveličano s proslavo presvete Evharistije.

Za slavnostno procesijo so darovali dobri katoličani iz Francije in severne Afrike ogromno monštranco, ki je bogato okrašena z dragulji. Monštranca sama je velika umetnina in tehta 8 kg. Pri sprevodu so jo nosili štirje duhov-

niki neposredno pred papeževim odposlan-
cem, kardinalom Lepicier-om. Ganljivo-lep je bil prizor, ko je 8000 belooblečenih dečkov in deklic prejelo sveto obhajilo.

Kraj, kjer se je vršil evharistični kongres, je za Rimom najbolj bogat krščanskih spominov. Tujce so sprejemali v mestu Tunisu, ki je bilo vse v zastavah. Okna so bila okrašena z bogatimi preprogami in ovenčana s cvetjem. Iz Tunisa v Kartago je vozila goste in domačine električna železnica. Razdalja je 20 km. V Kartagini so se sešle pestre množice vseh jezikov in narodnosti. V petek, dne 9. maja je bila slóvesna pontifikalna maša, in sicer v cerkvi »Basilica Major«, ki jo je dal škof kartaški prenoviti v stari obliki. Cerkev stoji na mestu, kjer sta bila najdena grobova s svetinjami sv. Perpetue in Felicite. Nedaleč od tam je tako zvaní »amfiteater«, kjer je sveti škof Avguštin tolikrat pridigoval. Tu sta prestali mučeniško smrt leta 203. sv. Perpetua in sv. Felicita. V središču je bil postavljen ob kongresu krasen oltar, ki ga je mladina ovenčala in okrasila s samimi palmami. V noči od 9. do 10. maja je bilo tam celonočno češčenje Najsvetejšega; v nedeljo zjutraj pa pontifikalna sv. maša. Tudi sklepna evharistična procesija (do 80.000 udeležencev) je imela na tem mestu izhodišče; razvrstila se je pa na bližnji grič med palmovimi drevoredi.

Blizu tam je slikovito selo s krasnim razgledom, kjer je imel v nedeljo 11. maja sklepno pontifikalno mašo papežev zastopnik, kardinal Lépicier. Ne daleč proč se nahaja kapelica svete Monike, matere sv. Avguština. Ob kapelici imajo svoj samostan sestre frančiškanke, ki imajo noč in dan izpostavljeno sv. Rešnje Telo. Okrog samostana je bilo v dneh kongresa razpo-

stavljenih 250 šotorov, kjer so prenočevali duhovniki. Tudi so bili istotam na razpolago številni prenesljivi oltarji, da so duhovniki lahko maševali.

Vsi tuji so bili polni hvale nad ljubeznivostjo domačega prebivalstva. Dežela je tako krasna, kakor malo kateri kos zemlje. Dnevi kongresa so bili dnevi veličastne manifestacije presv. Evharistiji.

* * *

Rimska kronika. Papež Pij XI. je naročil skladatelju Pietro Mascagniju, naj komponira vatikansko himno. Mascagni je bil v avdienci, da mu je sveti Oče sam obrazložil svoje želje. — Sodijo, da bo do praznika sv. apostolov Petra in Pavla dodelana oddajna Radio-postaja v Vatikanskem mestu in da bo mogel sveti Oče ob sklepu podaljšane jubilejne leta izpregovoriti potom lastne oddajne postaje vsemu krščanskemu svetu kratko pozdravno poročilo. Nato pa — tako se čuje — bo poslal pozdrave poglavarjem vseh, pri sveti stolici zastopanih držav, in tudi misijonskim postajam v Alaski in Tokio, kjer imajo lastne oddajne stanice. — Poleg radio-oddajne postaje bodo vpeljali v Vatikanskem mestu tudi telefonsko centralo, dar neke ameriške družbe. Okrog 600 prostorov bo dobilo obenem zvezo z državnim telefonskim omrežjem. — Osklicanju vesoljnega cerkv. zbora (koncila) so pisali razni listi. Ni izključeno. Papež zna molčati. Toda poprej se morajo izvršiti vse prezidave v novi cerkveni državi. Leta 1871. je bil koncil odgođen radi nemško-francoske vojne. Čez 60 let prestanka bi bilo gotovo dovolj stvari, ki bi jih bilo treba rešiti. — Novi državni tajnik svetega Očeta, kardinal Pacelli, je hkrati imenovan za upravitelja cerkve sv. Petra. Pacelli govori točno in gladko sedem jezikov. — Sveti Oče Pij XI. je za 1500letni jubilej sv. Avguština o priliki mednarodnega evharističnega kongresa sestavil okrožnico, ki v nji omenja čudovito delovanje milosti božje v spreobrnjenju Avguštinovem, dalje izredno blagoslovljeno pastirovanje velikega cerkvenega učenika, imenovanega »doctor incomparabilis« (učenjaki, ki mu ga ni para), njegovo ponižnost in veliko ljubezen do Boga. — Na papežev godovni dan, 12. maja, je bila dogotovljena fronta (pročelje) velike stavbe, ki bo služila »Propagandi« (zavodu za razširjanje vere). Do konca leta bo vsa stavba gotova. — V ruskem kolegu v Rimu je bil za mašnika posvečen knez Wolkonskiy, ki je služil pred vojno kot carski pri-

bočnik in kot uradnik ruskega poslaništva v Rimu.

Češkoslovaško odposlanstvo na evharističnem kongresu v Kartagini je štelo 60 članov. Vodil jih je opat Zavoral; med njimi je bilo več škofov, poslancev ljudske stranke. — Poljski udeleženci na evharističnem slavlju v severni Afriki — 200 jih je bilo — so bili sprejeti pri papežu v avdienci. Spremljal jih je kardinal Hlond in petero škofov. Sveti Oče se je v nagovoru spominjal lepih dni, ki jih je preživel na Poljskem ter pohvalil njih gorečnost in ljubezen do presvete Evharistije.

Koliko je misijonarjev. Propaganda je izdala seznam, ki kaže sedanje stanje katoliškega misijonstva. Vsega osebja, ki deluje na vnanjih misijonih, je 46.174. Od teh je 12.952 duhovnikov (in sicer 8038 tujih, 4305 domačinov), 5110 je redovnih bratov, 28.112 pa redovnih sester. Razkropljeni so po 81 deželah in med 51 narodnostmi.

Sedmo stoletje smrti sv. Antona Padovanskega bodo po naredbi svetega Očeta zlasti vse tri veje frančiškanskega reda slovesno praznovale, kakor sedemstoletnico sv. Frančiška pred štirimi leti. Jubilej se bo začel 13. junija 1931 in bo trajal vse leto. Rodna država — Portugalska — bo svojega rojaka-svetnika tako počastila, da bo postavila v Padovi posebno hišo kot je ona v Lissaboni, kjer se je Anton l. 1195. rodil.

Na 48 krajih obenem so imeli misijonske govore v Budapešti. Kardinal dr. Serédi je odredil, da so se obhajali ljudski misijoni — kot začetek jubileja sv. Emerika — dva tedna (od 5. aprila dalje) po vseh cerkvah v Budapešti. Poleg redne duhovščine so bili naleteti kot misijonarji dominikanci, frančiškani, karmeličani, jezuiti, lazaristi, salezijanci, piaristi, premonstrati, cisterijanci. Tako so se katoličani najprej utrdili v veri in verski gorečnosti.

Velika noč na Ruskem je potekla bolj mirno kakor lani. Brezbožniki so sicer pretili, da se mora prepričati vse praznovanje, a sovjeti so namignili, »da je po ustavi svo-

boda vesti zagotovljena in da je treba boj zoper verstvo nadaljevati na previden način in ne s silo... Cerkve v Moskvi in drugod so bile o praznikih polne vernikov. S sklonjenimi glavami so klečali pobožni možje v svetiščih, ki so oropana vsega lepotičja. Svečeniki so v skromnih cerkvenih oblekah označili: »Kristus je vstal«.

Brez strahu. Blizu Napolja je frančiškanski samostan (Monte Corvinio Rovella). Tam je nedavno samostanski brat Alfonz Ateniesi zvonil dan. Nenadoma zagrmí, trešči in strela mu odtrga tri prste desne roke. Iz hvaležnosti, da se mu ni nič hujšega pripetilo, prime z levico vrv in odzvoni »Ave Maria«. Šele potem so mu obvezali roko.

Kopalna doba se bliža. Škofje, ki se v njih področju nahajajo javna kopalnišča, dajejo navodila, kako naj bi se vse kopanje uredilo, da ne bi trpela pravica ne med mladino, ne med odraslimi. Zavedajo naj se pa zlasti lastniki kopalnišč in županstva, da je njih sveta dolžnost, da zastavijo ves svoj vpliv v verstvo dostojnosti in poštenosti. Mislijo naj, kako bi se doseglo, da bi se kopanje vršilo ločeno po spolu in da bi imelo tudi ženstvo zadostne in dostojne kopalne obleke. Narodno zdravstvo se mora urediti soglasno z zahtevami krščanske pravice.

60 misijonskih sester iz misijonišča Steyl je odšlo o Veliki noči na apostolsko delo proti Kitajski, Japonski, Novi Gvineji itd. Spoštovanje taki božji četi.

Največje angleško svetišče. V Liverpoolu nameravajo postaviti velikansko cerkev, ki bo imela pet ladij in kupolo enake visokosti, kakor vatikanska v Rimu. Pod kupolo bo oltar presv. Zakramenta, ki bo na vse strani viden. Na pročelju bodo postavili velik kip Kristusa Kralja, ki bo ponoči razsvetljen, da bo viden daleč na morje. S cerkvijo v zvezi bo velikanska dvorana. Ta bo noč in dan odprta in (pozimi) zakurjena, da bodo imeli tam zatočišče reveži in brezposelni iz mesta in pristanišča. Iz lope bo razgled na večno luč v cerkvi.

Delavec — odvetnik. Bilo je one dni tam v Porenju. Neki govornik je na javnem shodu rohnél zoper redove in redovnice, češ, »da je to zastarela naprava in bi bil čas, da izginejo s sveta«. Po govoru se oglasi predsednik, če ima kdo kaj pripomniti. Nihče se ne zgane, dasi so bili vmes »olikani« in »omikani« katoličani. Govornik si je svest svoje zmage. Predsednik shoda ponovi svoj klic. Zdaj se tam v kotu dvorane oglasi mož kakih 30 let, delavec po poklicu. Za njim se čujejo opomini: »Nikar ne govori, se boš osmešil!« Delavec začne: »Sem sicer preprost in neučen

delavec, vem pa, kaj govorim. Pri meni doma smo imeli hudo bolezen — davico. Žena in otrok sta bila bolna, otrok je umiral. Usmiljenka jima je stregla. Žena in otrok sta ozdravela, usmiljenka je pa umrla!« Nato se je usedel. Nekaj časa vse tiho. Čez pol minute pa udari vse v plosk, kakršnega dvorana še ni doživela.

Ljubljanska škofija: Na župnijo Suhor je bil umeščen Ivan Raztresen, poprej kaplan na Krki. — Nameščen je kot kaplan v Kovorju Anton Gole, kurat drž. zdravilišča na Golniku z bivališčem na Golniku, in Franc Vidmar kot kaplan na Krki (doslej ekspozit v Nadanjem Selu).

Spremembe. Za kaplana pri Sv. Lovrencu na Pohorju je imenovan Anton Radovanovič.

Čujte in branite! Bliža se čas, ko bodo prihajali najmlajši k svatovščini prvega svetega obhajila. V Alojzijeveh dneh bodo nedolžni Lojzki in Lojzke deležni neskaljene sreče, da bodo gostje nebeškega Prijatelja otrok. Vsi se bomo z njimi veselili. Toda upravičena je bojazen, da ne bi solnce, ki jih ta dan ogreva, enkrat zašlo, da ne bi jim bila sreča, ki se jim ta dan smehlja, uropana. Bela obleka se tako brž zamaže, nežna liliya se tako hitro omadežuje. In danes se steguje tisoč rok, da utrčajo te prve cvetke v svetem božjem vrtu, da vržejo blato na obleko nedolžnosti. Ali bi ne bila strašna škoda za vsakega teh srečnih otrok, če bi samo enega zadela taka nesreča. Zato pa — katoliški starši: Čujte in pazite, da vam kdo te vaše krone ne ukrade!

Novi grobovi. Prvega maja je zatisnil za vedno oči v ljubljanski bolnišnici Andrej Krajec, župnik v Bohinjski Bistrici. Pokopali so ga pri Sv. Križu v Ljubljani. Rajni župnik Krajec se je pridno pečal tudi z znanstvom, zlasti z zvezdoslovjem. Znal je več jezikov. Bolehavost in nervoznost ga je mučila celo vrsto let, zlasti zadnje mesece. Naj najde mir in srečo pri Bogu!

Najstarejši in najmlajši sin — duhovnika. V Ameriki (Mundelein, Illinois) je bil dne 26. aprila posvečen za mašnika Slovenec M. J. Hiti, sin v Ameriki živečih slovenskih staršev Matije in Marije Hiti. Izmed 11 otrok sta najstarejši (Franc Hiti, župnik v Turjaku na Dolenjskem) in najmlajši (zgoraj omenjeni, rojen v Ameriki) — duhovnika.

Zasluzena hvaležnost. Izredno lepo so počastili farani v Vel. Laščah svojega župnika, duhovnega svetnika Jakoba Ramovša, ko je praznoval 25letnico župnikovanja. Proslave

so se udeležili vsi sloji, zlasti pa zastopniki društev, kongregacij, predvsem tudi fantje, ki so slavljencu darovali krasno sliko Dobrega Pastirja. Katoliško ženstvo pa je nabavilo in podarilo jubilarntu zlat kelih. Župnik se je v odgovoru na številne pozdrave zahvalil predvsem Njemu, ki mu je dal toliko blagoslova pri delu, dalje pa duhovnim pomočnikom, ki so ga v delu pridno podpirali. Pri slovesni zahvalni službi božji drugega dne je imel pomenljiv in vzorno zasnovan govor dekan ribniški Ant. Skubic. — A. m. a.!

Marijine družine.

118.000 podpisov. Vodja prve rimske kongregacije »Prima Primaria«, jezuit o. Garagnani, je v imenu 1222 rimskih, kakor tudi v imenu vseh, prvi rimski kongregaciji pridruženih Marijinih družb, izročil sv. Očetu pole s podpisi 118.000 članov iz vseh stanov in poklicev: poslancev, zdravnikov, profesorjev, stavbenikov, pisateljev, mož in žená. S tem so se vse Marijine družbe poklonile papežu in mu čestitale ob zlatem mašniškem jubileju. **Marijanski kongres v Lurdu.** Od 23. do 27. julija 1930 bodo zborovali in opravljali svoje pobožnosti na čast Brezmadežni zastopniki in voditelji Marijinih družb. Hkrati s tem kongresom se bo obhajala tudi 100letnica čudodelne svetinje.

Prednost, ki se premalo uvažuje. O koristi, potrebi in o primernosti Marijinih družb za sedanje čase bi bilo treba večkrat govoriti in razpravljati. Ko se priporoča Marijina kongregacija fantom, bi bilo treba opozoriti zlasti na eno prednost, ki je za pošteno in močato življenje mladeniča odločilne važnosti: Družbenik Marijin dobi vprav na vzoru Marijinem pravo umevanje, kako se je treba obnašati do ženstva; saj se uči na vzoru Device-Matere spoštovati devištvo in materinstvo; saj se uči v mladenki, v ženi spoštovati sestro Marijino. Vprav najlepša krepost — čistost — se utrjuje in bistri z Marijinim češčenjem; kajti Marijo ljubiti — se pravi čistost ljubiti. Marijo ljubiti, se pravi: biti v posebnem varstvu Marijinem. To velja za fante vseh vrst: za dijake, za vajence, za mladeniče na kmetih in v mestu.

Križanke v Ljubljani. Moška in mladeniška Marijina družba je imela na praznik Marijinega oznanjenja, 25. marca, lepo slovesnost. 12 novih članov je bilo sprejetih v družbo. Sprejem je izvršil prior Valerijan Učak, ki je v lepem nagovoru pojasnil pomen in važnost Marijinih družb v današnjem času. Družba šteje sedaj 128 članov. Z letošnjim letom si je osnovala družba tudi kongregacijsko knjižnico. Tudi v štirih odsekih člani požrtvovalno

delujejo. — Na belo nedeljo je bil v Križankah ustanovljen Marijin vrtec za dečke. Sprejetih jih je bilo 34. Po slovesnosti v cerkvi je priredila mladina v kongregacijski dvorani staršem in prijateljem mladine ljudsko proslavo tega pomembnega dneva. Dečki in deklice so v splošno zadovoljnost pokazali svoje govorniške in igralske zmožnosti. Z deklamacijami in petjem so se poklonili Mariji, nato pa so igrali dve igrici: »Snegulčica« in »Čudežna skrinjica«. — Vrtec šteje tudi precej kandidatov. Sestanki se vrše vsak teden. Daj Bog, da bi po Marijini mladini prišlo med nas novo življenje!

Marijine družbe v Pragi vabijo: Češko-slovaške Marijine družbe bodo imele v dneh od 4. do 6. julija 1930 v Pragi državni delovni kongres češkoslovaških Marijinih družb ob enem z jubilejno proslavo moških in mladeniških kongregacij iz Prage in Brna.

Razno.

Vernikom ljubljanske in lavantinske škofije.

Letos sredi meseca avgusta se bo vršil v Zagrebu evharistični kongres. Iz vseh delov naše domovine bodo pohiteli verni katoličani v beli Zagreb, da počaste pred vsem svetom »Kralja vseh vekov« v skrivnosti presvetega Zakramenta.

Na evharističnem shodu bodo jugoslovanski katoličani vnovič sijajno pokazali vero svojih pradedov, ki jih uči, da je Zakrament tisti »božji kruh, ki prihaja iz nebes in daje svetu življenje«. (Jan 6, 33.) Iz te verske skrivnosti bodo zajemali tisto moč, ki edina oplemenituje srca ljudi in razveseljuje njih um z lučjo večne resnice.

Za nas vse naj postane letošnji evharistični shod veličasten »Sursum corda«! Visoko naj se dvignejo naša srca, ko bomo vsi edini v skupnem počeščenju najsvetejšega Zakramenta; vesela bodo naša srca, ker to skupno češčenje izvira iz globočine naše vere ter je dokaz žive ljubezni, ki jo gojimo do Kristusa, včlovečene Besede Božje. Ob enem pa neti tako skupno češčenje ono ljubezen, ki nas veže z milijoni in milijoni vernikov, kateri po vsej zemlji molijo najsvetejši Zakrament, v veliko evharistično družino.

V Evharistiji ne najdemo le tolažbe in moči za duhovni napredek v svojem zasebnem življenju, marveč Ona nam tudi nudi smernice za naše javno življenje, kajti v Evharistiji so skriti oni zakladi modrosti, ki so neobhodno potrebni, da se prenovi obličje zemlje. Le če se prerodimo v evharističnem

duhu, bosta zasijala pravi mir in resnična sreča ljudem na zemlji.

Slovinci! Naši očetje so vedno pobožno častili to sveto skrivnost. Pokažimo tudi mi, zlasti povodom shoda v Zagrebu, da nam je Kristus v Evharistiji središče našega bogoslužja, srce in duša našega verskega življenja.

Radi tega Vas lepo vabimo: Pridite, molimo Ga!

V Ljubljani in Mariboru, na veliko noč 1930.

† Anton Bonaventura, l. r., škof ljubljanski.

† Andrej, l. r., škof lavantinski.

Za ljubljanski odbor:

Dr. Jos Ujčič, l. r., univ. prof., predsednik.

Dr. Viktor Korošec, l. r., univ. prof., tajnik.

Za lavantinski odbor:

Dr. Ivan Tomažič, l. r., pom. škof, predsednik.

Dr. Franc Cukala, l. r., stolni kanonik, tajnik.

Za »Katoliško akcijo« v Ljubljani:
Dr. Ivan Graenauer, l. r., predsednik.

Dr. Janez Fabijan, l. r., tajnik.

Za »Katoliško akcijo« v Mariboru:

Franc Jerebič, l. r., predsednik.

Dr. Franc Sušnik, l. r., odbornik.

Tečaji duhovnih vaj za tretje četrtletje 1930. Za duhovnike: od 23. do 27. junija; od 30. junija do 4. julija; od 7. do 11. julija; od 28. julija do 1. avgusta; od 4. do 8. avgusta; od 18. do 27. avgusta (osemdnevne); od 31. avgusta do 4. septembra; od 14. do 20. septembra (petdnevne); od 22. do 26. septembra. — Za inteligente: od 14. do 18. avgusta. — Za moške: od 7. do 11. junija. — Za abituriente: dva tečaja sredi julija; točen rok se bo še objavil. — »Dom duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Odpustki za mesec junij 1930.

1. Nedelja, prva v mesecu. Bl. Feliks. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) kakor 13. VI.

2. Ponedeljek. Bl. Humilijana. P. o. istim kakor 13. dan.

3. Torek. Bl. Andrej Hipselski. P. o. istim kakor 13. dan.

4. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

5. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi.

6. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom presv. R. Telesa kakor včera.

7. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

8. Binkoštna nedelja. P. o.: a) udom škapske br. karmelske Matere božje; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. Sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo bratovsko ali farno cerkev; e) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje svete vere in po namenu sv. očeta; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o. — Glede devetdnevnic glej 30. dan maja. Kdor jo je že opravljal, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke.

11. Sreda. Sv. Barnaba. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 8. dan.

13. Petek. Sv. Anton Pad. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

15. Nedelja. Presv. Trojica. P. o. istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

17. Torek. Zv. Pavel Buralis. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

19. Četrtek. Presv. Rešnje Telo. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa danes ali v osmini pod pogoji kakor 5. dan; b) udom br. za uboge duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente in obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena rožnovenska br.; e) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

20. Petek. Bl. Mihelina. P. o. kakor 13. VI.

21. Sobota. Sv. Alojzij. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu sv. O.

24. Torek. Sv. Janez Krstnik. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 5. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. preč. Srca Marijinega; d) udom družbe treznosti; e) kakor 13. VI.

27. Petek. Presv. Srce Jezusovo. P. o.: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jez., pod navadnimi pogoji; b) udom br. presv. Srca Jez. danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom apostolstva molitve; d) udom br. naše ljube Gospe presv. srca v bratovski cerkvi; e) udom br. presv. R. Telesa kakor 5. dan; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Peter in Pavel. P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa kakor 5. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 8. dan; f) istim kakor 13. dan; g) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sveti rožni venec. — Tretjerednikom v. o.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, A. Čadež.

Izdajatelj: Ivan Rakovec.

Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

DOBRE KNJIGE

Knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič. Spomenica ob dvajsetletnem škofovskem jubileju. Izdala in založila Marijina družba duhovnikov in bogoslovcev ljubljanske škofije. Ljubljana 1917. — Ta spomenica, ki na kratko, a vendar dosti izčrpno opisuje življenje in delovanje enega največjih slovenskih sinov, spada v vsako našo družino. Živi zgledi svetega in neutrudljivega dela za čast božjo in neumrljive duše bodo potegnili za seboj tudi našo mladino. Presvetli g. škof Jeglič je tak svetel vzor; samo poznati je treba od blizu njegovo ogromno, od Boga tako blagoslovljeno delo. Če še nimate, takoj naročite »Spomenico«, ki stane v Jugoslovanski knjigarni in pri Ničmanu 12 Din, ako pa se naroči v semenišču, le 10 Din.

Junak s pristave. Za slovensko mladino priredil dr. Franc Knific. Bogato ilustrirano. 1929. Založili Salezijanci. Cena 12 Din. — Toplo priporočamo vsem vzgojiteljem mladine in mladini sami preprosto in poljudno pisano knjigo, ki nam v obliki povesti slika življenje velikega apostola mladine b. l. Don Boska. Nikogar bi ne smelo biti, komur bi življenje tega svetega moža bilo neznano.

M. Bajuk, Vodnik po ljubljanskih pokopališčih. Cena 8. Din. Založba Jugoslovanske knjigarne v Ljubljani.

Braeckel, Cirkuški otrok. Roman. Ljudska knjižnica, 35. zvezek. Založila Jugoslovanska knjigarna. Str. 228. Cena vez. knjigi 42 Din, broš. 28 Din.

Mašne pesmi za mešan zbor. P. Hugolin Sattner. (II. oz. IV. natis.) Založila Jugosl. knjigarna v Ljubljani, 1930. Part. 40 Din, glasovi po 6 Din. — Že število natisov kaže, da je v zbirki, ki obsega 20 mašnih napevov, samo dobro in uporabno blago. Nič težkega, vse pa prikupljivo, cerkvi primerno. Večina izmed njih se je že docela udomčila med našim narodom.

Zapojmo! 18 Marijinih spevov. Za mešan zbor deloma z orglami zložil Stanko Premrl. II. pomnoženi natis. Cena 36 Din. Glasovi po 5 Din. Založila Jugosl. knjigarna v Ljubljani, 1930. V zbirki je nekaj novih napevov; med starimi so že udomačeni zlasti prikupljivi napevi pod št. 4, 6, 13, 14 i. dr.

Kraljica maja. 7 Marijinih pesmi za mešan zbor, zložil Alojzij Mihelčič. Celje 1930. — Nič umetničenega; lepi in mikavni napevi.

Lepo darilce za prvoobhajance. Knjižica »Nebeski dvor« je prav primeren dar za prvoobhajance. V nji najdejo mlada srčeca najplemenitejše, najpopolnejše vzore svetnikov. Knjižica je z malo izjemami prirejena po liturgičnem letu za naše kraje. Priložene so tudi najpotrebnejše molitve. Uršulinski samostan v Ljubljani ima v zalogi listke za žrebanje — 1 mesec 4 Din. Isti sešiti — vsak mesec 4.20 Din.

Brošurice v dveh delih 38 Din. Ves letnik vezan okrog 44 Din.

Na 12 knjižic ena povrh.

Založništvo Herder & Co. v Freiburgu je izdalo v zadnjem času sledeče nove knjige:

Franz Hattler S. J., Herz-Jesu-Monat. Neu bearbeitet von Vinzenz Geppert S. J. 6. Aufl. Cena M 2.40; v platno vez. M 3.40. — Knjižica, ki obsega 368 strani, ima za vsak dan kratko premišljevanje o božjem Srcu Jezusovem. Pisana je preprosto, poljudno in z veliko ljubeznijo. Priporočamo.

Maria Sticco, Pflicht und Traum. Ein Buch vom Leben der Frau. Unter Mitwirkung von Else Hasse ins Deutsche übertragen von Anita Allefs. Str. 276. Cena 4 M; v platno vez. 5.60 M. — Knjiga govori o dekliški vzgoji prav neprisljano, prisrčno, po domače, pa vendar tako prepričevalno, da pusti v duši globoke vtise. Pisateljica spremlja doraščajočo deklico od domače hiše preko nevarnih mladostnih let vse do tja, da si izbere poklic. Tam, kjer jo hoče imeti Bog, izvršuje svoje nadnaravno od Boga ji dano poslanstvo.

Heinrich Mohr, Menschen und Heilige. Katholische Gestalten. Str. 432. Cena 8 M, v platno vezana 10 M. — 25. odličnih katoliških pisateljev in pisateljic je sodelovalo pri omenjeni knjigi. Vsak si je izbral »svojega« svetnika, ki ga dobro pozna in ga skuša približati ljudem našega časa. Prav zanimivo in koristno družinsko čtivo.

Dr. Paul Vilhelm Keppler, Im Morgenland. Reisebilder. Mit 17 Bildern. 16. u. 17. Tausend. Str. 240. Cena 3.50 M, v platno vez. 4.80 M. — To je izveček iz obširnega Kepplerjevega dela »Wanderfahrten und Wallfahrten im Oriente«. Romarji, ki vedno pogosteje obiskujejo svete kraje, bodo radi segli po takem slovstvu, ki v lepem jeziku in v katoliškem duhu popisuje nam tako sveto zemljo.

Schotts Chormesse lateinisch und deutsch. Hrsg. v. Pius Bihlmayer O.S.B. Str. 38. Cena 0.25 M. Knjižica je namenjena onim, ki se udeležujejo tako imenovane »missae recitatae«. Obsega pa le Ordo Missae, za drugo si je treba oskrbeti večjo izdajo Schottovih molitvenikov.

Založništvo »Fahne Mariens«, Wien IX., Lusthandlgasse 41, je izdalo par prav primernih kongregacijskih knjižic.

Das Licht am Wege und andere Erzählungen für Marienkinder. Von Elise Vogt. Vez. S. 2.20. Obsega 14 prav ljubeznivih povesti, pisanih za Marijine otroke. — **Was haben wir an der Kongregation.** Von Schlosskaplan W. Friedrich Stolz. Cena S 1.20. Majhna pa potrebna knjižica uvaja v namen, cilj in duha Marijanske kongregacije. — **Marianische Sodalen als Seelsorgehelfer.** V dobi katoliške akcije so knjižice s tako vsebino še posebno potrebne. — **Reigenbuch.** V. Magda Akanitz. Cena S 3.60. — **Ihr Beruf. O diese Nerven.** Obe knjižici skrbita za pošteno razvedrilo, kar je za Marijine družine tudi potrebno.

KARITAS

Kje smo še mi!? V Ahenu je škofijska karitativna zveza s pomočjo družbe »Uboгих bratov sv. Frančiška Ser.« ustanovila posebno šolo, ki se imenuje »Karitativno-dobrodelfna šola«. Sodeluje pri tej ustanovitvi zlasti tudi odsek dobrodelnega društva za može. Pokrovitelj je kardinal dr. Schulte. Šola nudi v dveletnih tečajih redovnim bratom posebno znanje v karitativnem vzgojnem skrbstvu in dobrodelnosti. Sprejemajo se pa tudi katoliški lajiki, ki se izvežbajo za tajnike karitativnih društev, ali kot vzgojitelji v vzgojnih zavodih, ki so last karitativne zveze.

V službi dobrodelnosti. V Londonu je nedavno poginl psiček, star 17 let. Bil je dobro znan zlasti po nekaterih ulicah glavnega angleškega mesta: imel je namreč na vratu obeso pušico ter je nabiral milodare za neko

ondotno otroško bolnišnico. Vsega skupaj je v tej službi nabral blizu 200.000 Din v našem denarju.

Dobrodelni dom. Tudi pri nas prodira srečna misel, da se je treba z večjo vnemo nego doslej zanimati za karitativno udejstvovanje. V Domžalah so ustanovili »Dobrodelni dom«, kjer bodo našli pomoči potrebni tržani na stara leta postrežbo in udoben kotiček. Hkrati bo pa v drugem delu doma tudi otroško zavetišče. Hišo vodijo šolske sestre.

NAŠIM FANTOMI

Vam, ki ste že prestopili »Dom duhovnih vaj«, ni treba besedi! Zelim pa, da bi »Bogoljub« ponesel te misli med ostale naše fante. Tudi Vas, dragi fantje, kliče Jezus na ta poseben kraj sreče in milosti: Kliče Vas, svoje posebno ljubljene čiste duše, — Vas, hladne v minljivi svet zakopane trpine, posebno pa Vas, ki daleč od Njega v temi in smrtni senci tavate in ne veste, kolika sreča je, živeti v ljubezni s Kristusom.

Kdo narekuje te misli? Jezus sam, in sicer po izgubljenem otroku, ki je sam okusil milost duhovnih vaj in prišel srečno nazaj k svojemu božjemu Očetu. Moji fantje, prehodil sem bojne poljane, marsikaj sem preizkusil bridkega; vrnil sem se srečno pod domači krov. Kdo umeje srečo, če človek zdrav spet prestopi domači prag? Sami soditel! Toda dobro opravljene duhovne vaje so sreča in bogastvo, ki je neprimerno večje! Mogel bi Vam opisati zunanjo srečo, a za srečo in bogastvo v duši ni izraza v besedi.

Bodimo Bogu hvaležni, da stoji v prestolici Slovenije »Dom duhovnih vaj«! Položite svoj dar — domu milosti na oltar! Pridite in deležni boste Vam doslej nepoznane milosti!

P. T., udeleženec duh. vaj v ljublj. Domu.

»Bog ve, kako daleč bi že zabredel...« Mladenič iz K. pri P. piše: »Iz otroških let mi je še živo v spominu, kako sem se veselil večjih cerkvenih praznikov. Take dni so se mi najbolj dopadli fantje, ki so nosili na prsih lepe Marijine svetinje. Mati je spoznala moje občudovanje in tihe želje, da bi se mogel čimprej tudi jaz tako postaviti s svetinjo Marijino, kakor ti fantje. Rekla mi je: »Če boš priden, pa boš tudi ti čez nekaj let smel biti sprejet v Marijino družbo.« Z leti je moja vnema in želja, vstopiti v Marijino kongregacijo, vidno rastla in napredovala. Komaj sem zapustil šolske klopi, sem že potrkal pri župniku in prosil, da bi se smel pripravljati za sprejem. Nagovarjal sem tudi druge tovariše, naj se mi pridružijo. Kmalu so postali moji zvesti somišljeniki. — Dan sprejema v kongregacijo je bil dan, ki ga je naredil Gospod. Meni in tovarišem je ostal neizbrisno v spo-

minu prav kakor dan prvega sv. obhajila in sv. birme. Kdo bi mogel opisati srečo, ki jo uživam kot družbenik. Tudi moji tovariši se živo zavedajo, koliko zahvale so dolžni Mariji za vse milosti in za obilo varstvo tekom nevarnih let. Moj tovariš N. mi je nekoč priznal: »Bog ve, kako daleč bi že zabredel, ako bi ne bil v Marijini družbi. Neizrečeno sem srečen!« Mladenič, ki to bereš, pa se še nisi doslej odločil za kongregacijo, ali boš še odlašal? Pogum — ne bo ti žal! — Križar.

ZA ŽIVLJENJE

Važno sporočilo iz Konnersreutha. Škof Buchberger iz Regensburga, kamor spada tudi Konnersreuth, je imel nedavno pridigo, v kateri se je dotaknil tudi dogodkov v Konnersreuthu. Rekel je tudi to-le:

»Nekateri iščejo svetost v čudežih in izrednih dogodkih. Toda čudeži niso svetost, kvečjemu spremstvo svetosti. Koliko je svetosti, velike svetosti brez čudežev. Nikoli ni rekel Zveličar, da moramo delati čudeže, če hočemo sveti postati. — Po tem načelu je treba presojudati tudi dogodke v Konnersreuthu.

Glavno in odločilno vprašanje ni vprašanje peterih ran, ne vprašanje glede popolne zdrznosti vseh jedi in pijač, ne vprašanja trpljenja v zamaknjenju, marveč vprašanje zares svetega življenja. Če tega ne bi bilo, ni vse drugo nič vredno; na vse drugo bi Cerkev nič ne dala.

Če se v poročilih o trpljenju Terezije Neuman poudarja: »Končno goji predvsem to željo, da bi vse tako storila, kakor je volja božja, in da bi vse božje obiskanje pokorno sprejela, saj Bog najbolje ve, kaj je za nas dobro« — je ta misel več vredna kot vsako drugo poročilo o čudovitih prikaznih.

Na opozorilo, naj sveto živi, kajti sveto življenje je važnejše kot vsi čudeži, je Terezija odgovorila: »Da, tako je, zakaj sveto moramo mi sami živeti, čudeže pa dela Bog in niso naša zasluga. Sveto pa živimo, če smo ponižni in če Boga ljubimo. Pri tem pa je ponižnost najvažnejša stvar; kajti kdor je ponižen, hkrati ljubi tudi Boga, ker ve, kaj mu je dolžan.«

To so biseri pravega umevanja krščanske življenske modrosti, in jaz bi le želel, da bi se to oznanilo iz Konnersreutha bolj upoštevalo kot čudeži in čudežem podobni dogodki...

Kar je za dosego zveličanja nujno potrebno znati, to je sv. pismo in tega nas uči sv. Cerkev. Več ne potrebujemo. Novega razodenja za nas ni...

Vere in upanja ne smemo naslanjati na izredne dogodke in prikazni; to bi se reklo

zidati na pesek. Za vero potrebujemo trdno podlago evangelija in nauka svete Cerkve... Boga ljubiti in njegovo voljo spolniti, to je pravilo krščanskega življenja, to je naša lestevica proti nebesom.»

ODGOVORI

C. O. R. 14.: Pismo poslano na Vas s pojasnilom glede Vaših zadev, je priromalo nazaj. Na ovitku je bilo zapisano: »Oseba tu nepoznana.« —

L. D.: Ne moremo ustreči. Še prošnje za prispevke v splošno koristne namene ali za javne potrebe se preveč množe.

Št. 45.: Odgovor v majevi številki (1930) pod črko M. J. bo dal nekaj pojasnila tudi Vam. Sicer pa — kakor razvidimo iz Vašega odkritega priznanja — o krivdi in grehu ne bo govora. Prezirajte vse to in opustite naravnosten boj, ker se tako le olje priliva na ogenj. Obudite vselej kratko nevoljo v srcu nad takim napadom, vzdihnite k Mariji. Seveda je treba po možnosti krotiti tudi oči; misli pa naj bodo obrnjene na molitev in sveto opravilo...

>Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe (Mr 12, 31) in zlato navodilo, ki nam ga je oznanil naš sveti Odrašenik je: »In kakor hočete, da bi ljudje delali vam, tako delajte tudi v njim.« (Lk 6, 31.)

Največji katalog v Jugoslaviji z 2388 slikami popolnoma brezplačno od

to je z 2388 izvanrednimi prilikami za dober nakup dobite, ako nam še danes pošljete Vaš naslov

največje
trgovske
in odpošiljalne
tvrdke
v Jugoslaviji

to je z 2388 izvanrednimi prilikami za dober nakup dobite, ako nam še danes pošljete Vaš naslov

Kastner i Öhler, Zagreb

Prava pot, ki vodi do ozdravljenja živcev!

Bozni, izčrpani živci zagrenjujejo življenje, povročajo mnoge bolezni, kakor bodi aje, trganja, omotico, tesnoba, žumenje v ušesih, motenje v prebavi, pomanjkanje spanja neveselje do dela in druge slabe pojave.

Moja ravnokar izišla poučna razprava Vam pokaže pravo pot, kako se bote

osvobodili vseh takih bolezni.

V tej brošuri so opisani vzroki, postanek in zdravljenje živčnih bolezni po dolgoletnih izkušnjah — To veselo sporočilo zdravja pošljem vsakomur

popolnoma zastonj.

Tisoči zahvalnic potrjujejo edni obstoječi uspeh neumornega vestnega raziskovalnega dela za dobrobit trpečega človeštva. Kdor pripada velikemu številu živčno bolnih in kdor bolega na teh mnogoštevilnih pojavih, naj si takoj nabavi mojo knjižico utehe!

Prepričajte se sami,

da vam nič neresničnega ne obljubljam, kajti v prihodnjih dveh tednih pošljem vsakomur, ki mi piše, popolnoma **brezplačno** in franco ono poučno razpravo. Zadošča dopisnika na:

Ernst Pasternack. Berlin S. O.. Michaelkirchplatz 13. Abt 473.

2 krat
prihranite

ČAS IN **DENAR**
SCHICHTOVO
JELEN MILO